

Uddrag fra den danske utg. av
Rauni-Leena Luukanen's:

DER ER INGEN DØD ('det finnes ingen død') org.tittel 'kuolemaa ei ole' - fra- 82.

(Rauni-Leena Luukanen ble født 15. Nov 1939 i Värtsilä, Finland og døde 8. Feb 2015 - ble 75')

Boken er utsolgt i alle utgaver, men brukte og evt gjenværende ex.kan finnes via nett-søk og antikvariat- samt biblioteker.

Rauni-Leena Luukanen er distriktslæge i Rovaniemi, hovedstaden i den finske lapmark. Etter en række personlige parapsykologiske opplevelser begynte hun for alvor at studere emnet. For øjeblikket (-83) skriver hun doktorafhandling om parapsykologi. Den finske udgave af DER ER INGEN DØD udkom i august 1982 og har siden været på den finske bestsellerliste. Bogen er udgivet i Sverige og Norge, hvor den har vakt stor opmærksomhed.

»Inden du reiser til et fremmed land, undersøger du nøje dets klimaforhold, skikke, folk og kultur. Parapsykologien er også en reise, **en reise til en anden virkelighet**, som det er lige så spændende at studere. Parapsykologien er videnskapen om overnaturlige fænomener. Overnaturlige? Måske er det riktigere at konstatere disse fænomeners virkelighet, selv om vi endnu ikke med videnskapelige teorier kan forklare dem i detaljer.«

bilde: Rauni-Leena Luukanen, ca 1983

se videointervju med henne fra
2015 på:

<https://www.youtube.com/watch?v=6WB46KOVJIU>

(det er også lagt til noen illustrasjoner og bilder her videre som ikke var i org.boken)

Rauni -Leena Luukanen
1983 from her book
'det finnes ingen død'
"there is no death"

I *DER ER INGEN DØD* redegør forfatteren for forskellige parapsykologiske fænomener som ud-af-kroppen-oplevelser, levitation, medier, automatskrift og reinkarnation. Hendes fremstilling bygger dels på egne erfaringer dels genfortællinger af oplevelser andre har haft samt på den parapsykologiske forskning som foregår først og fremmest i USA og Sovjetunionen.

Rauni-Leena Luukanens budskab er en varm hyldest ikke alene til livet, men også til sjælens vandring i universets ukendte land. I slutningen af forrige århundrede lo folk af Jules Vernes fremtidsfantasier. Men i dag er disse »fantasier« virkelighed. Inden dette århundredes timeglas løber ud, er det måske lykkedes parapsykologiske forskere at afsløre livets cyklus - og mening. En vigtig milepæl er denne bog med sit enkle budskab om håb og kærlighed til en verden, som lever i frygt.

*

Først et kort uddrag fra boken om åndelig helbredelse/ healing:

En kvinde i 50'erne fortæller:

'Hvis jeg holder hænderne mod hinanden med en afstand mellem dem på cirka 15 centimeter, opstår der ligesom en elastisk »tåge« mellem håndfladerne. De syge steder på en krop kan jeg føle med hænderne, fordi disse områder er varmere. Først troede jeg, at jeg var blevet forrykt som følge af hjerneskaden, men hele tiden oplevede jeg, at mennesker omkring mig blev raske. Fremmede mennesker begyndte at ringe for at høre, om de måtte besøge mig. Når jeg ikke arbejder med healing, er jeg ganske »normal«, faktisk et skrøbeligt menneske. Endnu er jeg sygemeldt. Måske er jeg et redskab for Gud? I mit indre findes intet andet end glæde og fred, fordi jeg kan være til hjælp for andre.«

Telepati og 'vardøger'

(eller om de astrale hjælpernes påvirkning og hjælp)

En mand i østfinland har fortalt, hvordan han i en kritisk situation blev reddet. Han havde været ude i et kær og plukke svampe (no:sopp) og tranebær. Om aftenen vendte han træt tilbage til sin bil og satte svampene og tranebærrene ind i bagagerummet, da han var både varm og svedt, lagde han også overfrakken ind i rummet og smækkede i. ***Først da opdagede han, at han også havde låst for bilnøglerne.***

»Der stod jeg i skjorteærmer. Den fugtige hud blev hurtig klam, og jeg begyndte at fryse. Jeg havde haft to hjertetilfælde. Det begyndte at gøre ondt i brystet, men heldigvis havde jeg nitroglycerin i lommen. Jeg tog nogle dråber og begyndte at gå mod hovedvejen. Jeg var helt alene i ødemarken 20 kilometer fra mit hjem. Mens jeg gik, bad jeg hele tiden om kontakt med min ældste søn, som var flyttet hjemmefra. Han havde selv bil, og nu gik jeg der på vejen og bad om, at han skulle komme og hente sin far, selv om jeg udmærket vidste, at det var temmelig usandsynligt, at han så sent på aftenen ville bevæge sig rundt i dette øde område. Da jeg nåede frem til hovedvejen, kom drengen kørende imod mig, med sig havde han sin veninde. **Netop i det øjeblik jeg kom i vanskeligheder, havde min søn fået en uimodståelig lyst til at plukke tranebær i netop dette afsides kær.**«

Telepatien har været kendt så længe mennesket har gået på jorden. Især blandt lægfolk er den slags ganske almindeligt. Også i Vesten var telepatien noget naturligt i hele den periode, hvor mennesket levede i intim kontakt med naturen, men urbaniseringen og den tekniske udvikling har sløvet de sanser vi ejer ud over de fem fysiske sanser. På samme måde er telepatien også blevet et usædvanligt fænomen. Vi har ikke længere i samme udstrækning som forud behov for telepati.

I Sovjetunionen har man studeret telepatiske fænomener i mere end 40 år. I 30'erne konstaterede doktor Leonid Vasiljev, en videnskabsmand, der døde i 1960'erne, at telepatiske budskaber ikke formidles gennem kendte elektromagnetiske bølger. Doktor Vasiljevs undersøgelser blev først publiceret nogle år før hans død.

Amerikaneren Bell opfandt telefonen for over 100 år siden. Men før den tid formåede mennesker at formidle budskaber, også hverdagens enkle, ved hjælp af telepati. Hvordan var den tids mennesker ellers i stand til at kommunikere med f.eks. slægtninge, der boede langt borte? Hvert eneste menneske har i sig en telepatisk evne. Det er blot en hel anden sag, hvordan vi udnytter denne evne. Det hænder da ofte, at vi pludselig tænker på en god ven, og så får vi brev eller et opkald, eller vedkommende kommer imod os på gaden. Vi anser, at det er et slumpebræk, men det er nok for let en forklaring. Tanken er energi; mennesket en slags energi-værk, et kraftværk. Den usynlige energi i os virker

som elektromagnetisk stråling og giver mulighed for parapsykologiske fænomener, for eksempel telepati. Vi kan kontrollere denne energi med vor tankekraft.

Telepatien er blevet studeret både i øst og Vest. Forsøg er udført, for eksempel mellem Moskva og Sibirien. Fra Vesten har vi hørt om u-båds-test: forsøgspersonen sænkes i havets dyb for dernede at modtage telepatiske budskaber. De Forenede Staters rum- og luftfartsstyrelse har haft en række telepatiske forsøg i gang under rumflyvningerne. Forsøgsresultaterne, som stadig er hemmelige, viser, at astronauterne langt ude i rummet modtog telepatisk kontakt med forsøgspersoner på jorden. I disse rumforsøg deltog blandt andet den kendte astronaut Edgar Mitchell, som nu leder sit eget forskningsinstitut i California. Mitchells film »Det sidste mysterium« (The Ultimate Mystery), der handler om biokommunikation og paranormal helbredelse, blev i 1973 prisbelønnet i USA. *Se link på google books med endel online av denne (klipp og lim-inn om ikke linken åpner direkte):*

https://www.google.no/search?q=The+Ultimate+Mystery&ie=utf-8&oe=utf-&gws_rd=cr&ei=0ZnqVs_LG6WW6QTt-ZKACg#q=edgar+michell+The+Ultimate+Mystery

Afstanden spiller ingen rolle ved informationsformidling med tankeoverføring. Budskabet går lige let frem fra Skagen til Gedser, fra Helsingfors til Honolulu eller fra Jorden til Månen!

Telepatien er det delområde inden for parapsykologien, som har givet de fleste videnskabelige resultater. Den interesserer også militærpolitiske kredse. De fleste mennesker ved ikke meget om de videnskabelige undersøgelser, der er foretaget rundt omkring i verden, og resultaterne kender vi lige så lidt til. Der er derfor mange, som mener, at al den telepati-snak er idiotisk, og de har kun skuldertræk tilovers for fænomenet.

Der kræves ofte selvpoplevelser, hvis den almindelige opfattelse skal forandres. Den

mand, der nu beskriver sine oplevelser, tvivler ikke længere:

»Jeg boede 300 km fra mine forældres hjem. På en motorcykel-tur var jeg nær ved at opleve en kollision, der kunne have kostet mig livet. Min mor, der havde været i stalden og malket køerne, netop som jeg undgik ulykken, skreg mit navn og fik samtidig et stort blåt mærke på låret. Tidspunktet var nøjagtigt det samme.«

En forretningsmand har fortalt følgende om sine erfaringer:

»Mens jeg ekspederede en kunde, var det lige som en indre stemme sagde, at jeg skulle gå hen og købe iskiasmedicin. Jeg undrede mig såre, hvad i alverden skulle jeg med den medicin. Jeg led sandelig ikke af iskias og havde aldrig behøvet suge tabletter før. Men følelsen var så stærk, at den nærmest drev mig hen til apoteket. Et par dage efter besøgte jeg min mor, som jeg ikke havde set i fire måneder. Straks jeg kom ind ad døren, spurgte hun: »Du har vel ikke tilfældigvis noget iskiasmedicin? Jeg har så uforkammet ondt i benet.« Og jeg havde tabletterne med mig. Trods sin høje alder var min mor bestemt ingen pillsluger. Det var faktisk første gang, jeg hørte hende bede om medicin, og oven i købet på en måde, jeg aldrig skal glemme.«

Hvordan fungerer telepati? Det kan beskrives med et simpelt eksempel. De mennesker, der levede for et par hundrede år siden, kunne i deres vildeste fantasi ikke drømme om radio for slet ikke at tale om TV. Den første radiomodtager blev opfundet i slutningen af 1800-tallet. Du kan ikke se radiobølgerne, men når du åbner for modtageren, ved du, at hvis den er indstillet på en bølgelængde, hører du en udsendelse. Er din modtager tilstrækkelig følsom, kan du ligefrem høre 'ukv-taxi' i Australien. Telepatien fungerer efter samme princip. På en bestemt bølgelængde kan vi sende tanker til et menneske, som formår at indstille sig på samme frekvens og tage imod tankebølgerne. Når man har lært kunsten, kan man udvikle sine evner, så man så let som ingenting kan læse andres tanker, ja, det er lige så simpelt som at lytte til radio. Der findes mennesker, der kan, og de uddannes gerne til informationsopgaver.

Hvert menneske har telepatiske evner. **Telepati kan også fungere mellem mennesker og dyr. Alle, der har levet i nær kontakt med dyr, ved, at et dyr kan »læse« menneskets tanker og følelsesmæssige stemninger.** Dette fænomen bortviser vi ikke, men kalder det instinkt, skønt der i virkeligheden er tale om telepati, tankeoverføring. Det telepatiske fænomen udgør kun en lille del af menneskets energi-felt, en opdagelse som sovjetiske forskere i Pravda 1968 sammenlignede med ikke mindre end opdagelsen af atomenergien. Ifølge disse forskere er menneskets skjulte energi lige så revolutionerende.

I USA har forskningen bevist, at når et telepatisk budskab finder vej til et menneske, sker der forandringer i blodtryk og enzymvirksomhed, også selv om vedkommende slet ikke er sig bevidst at have modtaget et budskab. Ved at fotografere hjernens aktivitet har man opdaget, at også vibrationerne i hjernen forandres, når den telepatiske meddelelse når frem. Ifølge russiske forskere når budskabet først den såkaldte energikrop, som så formidler det videre til den fysiske krop. Også selv om mennesket er indelukket i det, man kalder et »Faraday-bur« - et rum, der isolerer elektromagnetiske bølger, fungerer telepatien. Ikke en gang en blykapsel formår at holde den udenfor.

Ifølge visse undersøgelser kan hvert femte menneske ved forsøg over lange afstande sættes i trancelignende telepatisk tilstand.

En finsk redaktør fortalte, at hun under en rejse i udlandet havde haft en meget urolig nat; årsagen fandt hun først ud af da hun kom hjem. Da hun den nat var gået til ro omkring klokken 24.00, lå hun et øjeblik og tænkte på en veninde, som hun havde lovet at besøge, så snart hun kom hjem.

»Midt i natten vågnede jeg og følte en frygtelig uro. Jeg tændte lampen, satte mig op i sengen. Var det denne ubehagelige smerte, min veninde altid havde kaldt sine »uroelige« ben? Jeg kunne ikke holde mine ben stille i mere end et halvt minut ad gangen. Det var ikke fordi de smertede, men de rørte sig uafslædigt nervøst, et ubehag jeg slet ikke kan beskrive med ord. Det var som tryk efterfulgt af en skrækkelig angst. Jeg kastede mig hid og did i sengen, plaget som jeg var, selv om »plaget« i fysisk forstand var for stærkt et udtryk. Dette ubehag varede nogle timer. Forfærdet var jeg ved tanken om, at jeg måske nu skulle få alle mine nætter ødelagt af denne underlige urolige fornemmelse i benene. Men efter et par timer blev jeg meget søvnig, mine ben faldt til ro, og jeg sov. Vi rejste hjem til Helsingfors, og i lufthavnen fik jeg det sørgelige budskab. Min veninde, som endnu ikke var fyldt 50, var død!

Da jeg kom hjem, ringede jeg til hendes mand. Han fortalte, at ifølge lægens dødsattest var hans hustru død netop den nat, hvor jeg lå og kæmpede i min hotelseng langt borte. **Nu vidste jeg, at min veninde var kommet for at tage afsked med mig.** Jeg har aldrig siden følt nogen uro i benet!«

Vi har alle telepatiske erfaringer, hvis vi blot lærte at erkende dem. Jeg har selv haft en del oplevelser af den art, alle uden egentlig dramatik. I efteråret vendte jeg hjem til Rovaniemi efter en rejse i embeds medfør. For at få et bad i fred og ro, trak jeg telefonstikket ud. På badstuebriksen for jeg pludselig sammen. Jeg var sikker på, at jeg havde hørt telefonen ringe. Reaktionen var så stærk, at jeg gættede på, nogen forsøgte at få fat i mig. Så jeg gik ind og sluttede telefonen til igen. Nogle minutter senere ringede den minsandten. Det var en lappe-kone, der åbenbart havde stærke psykiske kræfter, selv om hun aldrig havde fortalt om det. Hun fortalte mig, at inden hun drejede mit nummer stille og roligt havde taget opvasken, og mens hun vaskede op, tænkte hun, »lenslægen svarer nok om et øjeblik«.

I 1975 flyttede jeg fra Salo til Rovaniemi. Jeg besluttede, at jeg ikke med det samme ville have en telefon, fordi jeg før i min lægegerning havde måttet hænge i en telefon døgnet rundt også om natten. I mit nye job, der er af administrativ karakter, har jeg ikke vagttjeneste, derfor var jeg ikke tvungen til at have telefon. På den anden side er det nyttigt med en telefon, fordi jeg bor i byens udkant. En aften måtte jeg med lynets hast have fat i en person i et tjenstligt ærinde. Jeg koncentrerede mig stærkt om den ene ting, at han skulle komme på besøg. En halv time senere ringede manden på min dør. Han fortalte, at mens han gjorde regnskab, følte han pludselig en uafviselig lyst til at besøge mig.

vardøger

Det er ikke blot i den finske lapmark, at man kender varselsfænomenet, det er kendt i alle de skandinaviske lande. I Norge kaldes det »vardøger«. Varsler er helt almindeligt blandt de folk, som passer renerne. Til de folkelige historier hører beretningen om manden, hvis ankomst man altid kunne forudsige. I vinterens mørke kunne man høre, når skiløberen kom ind i gården og stillede skiene mod væggen. Når så folkene indendørs gik ud for at byde gæsten velkommen, var der ingen. Men folkene på gården vidste, at han var på vej, så man bryggede kaffen på ilden. Og fyren kom altid traskende cirka 10 minutter efter, varslet var modtaget.

Forsøg har vist, at i samme minut en person har besluttet sig til at begive sig på en kort eller længere rejse, kan hans varsel høres eller til og med ses ved målet. Og varsler forekommer sandelig også andre steder end i den laplandske ødemarks vintermørke. Nogle breve dateret i Sydfinland fortæller følgende:

»Min mand var væk hjemmefra sent en aften. Jeg var endnu ikke faldet i søvn, da jeg hørte, nøglen blive stukket i låsen. Nogen bevægede sig i forstuen, døren til toilettet blev åbnet, jeg hørte tydeligt vandet løbe og et menneske der rømmede sig. Jeg synes også, at jeg skimtede omridset af min mand i den mørke garderobe. Jeg blev utålmodig og undrede mig over, hvorfor i alverden han nussede så længe rundt derude. Så stod jeg op for at se efter ham. På badeværelset var der ikke en sjæl. Min mand kom cirka en time senere og svor på, at han bestemt ikke havde været hjemme den aften.«

Det andet brev har et lignende indhold: »Jeg sad og snakkede med mine børn, da jeg hørte yder-døren blive åbnet og lyden af min mands skridt. Han smed nøglerne på fryseskabet. Jeg råbte »hej«, men han svarede ikke. Så gik jeg ud for at se, hvad der foregik, da jeg ikke fik svar på min hilsen, men der fandtes ingen i forstuen. Den var tom! Forundret spurgte jeg mine børn, om de havde hørt døren blive åbnet og lukket samt nøglernes klirren, da de blev kastet på fryseskabet. Pigerne så spørgende på mig. I det samme gik døren igen, min mand trådte ind og kastede sine nøgler på fryseskabet. Han plejer at lægge dem på hattehylden!«

Når faren lurer, fungerer det telepatiske budskab som en ordre, der tvinger til handling. Herom fortæller en mand fra Nordfinland, som beviselig har stærke psykiske kraftressourcer. Sent en aften vendte han hjem fra en rejse. »Jeg var træt og havde brug for søvn. Da jeg kom frem til gården, hvor forretningens indehaver boede, var der noget, stærkere end mig selv, som tvang mig ud af bilen. Manden var beskæftiget med at kaste brænde (no;ved) ned i centralvarmekælderen fra et vognlad. Jeg sagde med det samme til ham, at han øjeblikkelig skulle løbe op ad trappen til sin lejlighed. Indendørs var der stor nød. Min ven undrede sig over, hvilken nød det kunne være. Hans hustru var på besøg hos nogle slægtninge i Sydfinland, og deres to små børn på 3 og 4 år sov i deres senge. Men jeg blev ved med at presse ham, nu gjaldt det sekunder. Gå nu, jeg skal nok kaste de brændestykker ned i fyr-rummet. Min ven så forundret på mig og sprang så op ad trappen på husets bagside og ind i lejligheden. Børnene var vågnet, havde spredt et stort bundt aviser ud over hele gulvet i dagligstuen og sat ild til. Ilden bredte sig hurtigt. Børnene gemte sig i stuens bageste hjørne, de var allerede halvkvalte af røgen. Det var virkelig et spørgsmål om sekunder. Hurtigt bar faderen børnene ud i entreen, fik liv i dem og ringede til den nærmeste

brandstation. Kort efter kom brandfolkene og slukkede ilden, men de måtte blandt andet rive alle gulvplankerne op, fordi ilden havde spredt sig til etagens bæreelementer. Jeg undrede mig over, hvorfra jeg havde fået befalingen om at komme børnene til hjælp. Min egen forklaring er, at jeg fungerede som modtager for de SOS-signaler, der udgik fra børnenes hjerner.«

Psykometri

Midt blandt os findes der mennesker med den sjældne evne at kunne se begivenheder, som er sket for måske tusinder af år siden, eller de kan fortælle om helt ubekendte menneskers skæbne og spå deres fremtid kun ved hjælp af døde ting. Disse mennesker kaldes psykometrikere.

Psykometrien er, så vidt jeg ved, den mest usædvanlige form for psykiske oplevelser. Når en dygtig psykometriker holder et smykke i hånden, et ur eller en gammel mønt, som et menneske, han ikke kender, har givet ham, kan han ved hjælp af genstandens usynlige vibrationer beskrive de forhold, der er knyttet til den og af de mennesker, som har brugt genstanden. Psykometrikeren kan faktisk ved hjælp af genstande få informationer om ting og sager, der ligger tusinder af år tilbage i tiden. I Finland er der, så vidt jeg ved, i det mindste blevet foretaget én akademisk undersøgelse af psykometri ved Åbo universitet. I testen deltog to personer, den ene bosat i Åbo, den anden i Sverige.

Psykometrien er blevet undersøgt blandt andet ved hjælp af blindforsøg. Psykometrikeren er blevet opfordret til at fortælle om genstande, som har været gemt i skuffer og skabe....
(slutt utdr.fra denne delen av boken)

Utdrag fra delen/kap.om levitasjon;

...en genstand kan opløse sig selv eller dematerialiseres, for i ét nu at bevæge sig til et andet sted og atter materialiseres. Sikkert husker vi de kemiske forsøg, vi gjorde under vor skoletid. Når metal påvirkes af varme, bliver det flydende, og fortsætter man forsøget med endnu sterkere varmegrader, kan det forgasse. Det er slet ikke utænkeligt, at en gasart kan flytte sig fra et sted til et andet. I kulde kan gassen atter fortættes og blive til væske for til slut igen at blive til metal. Kan der i 'apportere-fænomenerne' være tale om samme slags kæde-reaktion? Sædvanligvis er de apporterende genstande varme, når de atter materialiseres.

Til de mest overraskende parapsyriske fænomener hører også fotografering af tanker. Amerikaneren Ted Serios har deltaget i forsøg, som afslørede, at når mediet under fotograferingen koncentrerede sine tanker på en bestemt genstand, viste filmen ikke hans eget ansigt, men kun hans tanker. Under forsøget tog man nærbilleder af Ted Serios øjne. Mediet koncentrerede sine tanker på den berømte Frauenkirches tårn i Munchen. Da filmen blev fremkaldt, viste den de statelige kirketårne, men der fandtes ikke spor af Ted Serios' øjne, der dog havde befundet sig lige foran kameranlinsen. [\(link på mer om ham\)](#)

Forvarsler

Finsk Fjernsyn viste i 1981 en amerikansk film om paranormale fænomener. Filmen fortalte blandt andet om en ung kvindelig flyver, der netop, da hun vendte tilbage fra en øvelsesflyvning, fik en indre ordre til at vende om og flyve 70 kilometer i nordvestlig retning. Hun undrede sig over, hvordan hun havde fået denne tanke, men mærkede sig at denne ordre var af næsten tvangsmæssig karakter. Hun måtte følge »ordren«. Da hun havde fløjet 70 kilometer mod nordvest, fik hun øje på en eng hvor hun kunne lande og gik ned. Da hun klatrede ud af flyet, observerede hun en bil, der nærmed sig på landevejen, og i samme nu styrtede den ud over vejen og rullede rundt flere gange. Piloten der var helt alene på ulykkesstedet, skyndte sig hen til bilen, og det lykkedes hende at trække den sårede bilist ud, akkurat inden bilvraget gik op i flammer. ***Oprørt konstaterede hun, at bilens fører var hendes egen mor.***

Forvarsler eller prekognition findes der talrige eksempler på. Det drejer sig ofte om en truende ulykke, en nær slægtninges død eller en overhængende krise. Soldater, der er vendt tilbage efter en krig, har fortalt utallige sandfærdige *historier om redning fra den sikre død ved et mirakel*. ([linker](#)) De fælles lighedstegn for alle disse erfaringer af prekognition, er at budskabet, som synes at komme ud af den tomme luft, ikke har levnet mulighed for fejlfortolkning. Og man har været tvunget til at adlyde.

En pensioneret landmand (no; bonde) skrev om en tildragelse under den finske vinterkrig en decembernat i Suomussalmi:

»Vi var trætte og sultne. Natten var mørk som kun en dyster vinternat kan være. Da kampen ved midnat stilnede af, hvilede jeg mig på den måde, at jeg hang med rygsækken over en gren og støttede mig til geværet med ansigtet mod Fjenden. Efter en stund hørte jeg tydeligt opfordringen: »Flyt dig til den anden side af træet«. Jeg fulgte tilskyndelsen, og da jeg igen havde indtaget samme hvilestilling, fyrede Fjenden atter løs netop mod det sted, hvor jeg før havde stået. Da jeg følte på den fordybning i stammen, som var fremkommet efter en kugle, mærkede jeg, at den var så stor, at to fingre kunne være der - ***og præcis i samme højde som min pande.*** Og det mest mærkelige, advarslen var udtalt med min egen stemme. Ingen fra mit kompagni var i nærheden. De vidste ikke, hvor jeg var i mørket.«

Sådanne oplevelser har tydeligvis mange haft under en krig, det beviser de utallige breve, jeg har modtaget. Alle brevenes indhold er det samme, kun tid og sted varierer.

»Midt i juli sommeren 1941 var vort kompagni i hård strid hele formiddagen. Vort angreb blev imidlertid afbrudt på grund af Fjendens modstand og delvis også, fordi der opstod en skovbrand. Vi fik ordre om at trække os tilbage. Trætte, sultne og tørstige ventede vi på en ny ordre. Vi var spredt over et stort skovterræn, hvor Fjendens granater nu og da eksploderede. Vi smed (no; kastet) os på jorden med ryg-sækkene under hovedet, som soldater plejer at gøre i varmt vejr under pauser. Pludselig fik jeg en fornemmelse af, at det gjaldt om at flytte sig. Næppe havde jeg skiftet plads, før det bragede i et træ i nærheden. Da jeg så hen på det sted, hvor jeg lige havde ligget, opdagede jeg, at en stor sten havde boret sig ned i jorden præcis på min plads. Havde jeg ligget der endnu, var jeg blevet ramt i brystet. Og da huskede jeg den stærke følelse, som tvang mig til at skifte hvileplads. Tilfældighed? Nej, det

var det ikke.«

Udnyttelsen af psykiske ressourcer er i vor tid ramt af stærk inflation. Også historier, som nogle mennesker kan sværge på er sande, betvivles og diskuteres frem og tilbage. Men den, der har oplevet prekognition er stærk i troen. Ingen betragter egne oplevelser som slumpetræf. I dette findes ingen forskel. Undersøgelser, der for nylig er gjort ved *Stanford Research Institute* især af forskerne Targ og Putthoff, beviser, at prekognition eksisterer. **Erfaringerne og varslerne er ikke indbildning.** Mellem de videnskabsmænd, der arbejder ved instituttet, er det atomfysikerne, som de seneste år har vist den største interesse for prekognitionsfænomenet.

Hvis et menneske på mirakuløs måde reddes fra den sikre død, siger man, at hans tid endnu ikke var kommet. Er menneskets levedage bestemt på forhånd? Kan man sammenligne et menneske med en indviklet datamaskin programmeret med de vigtigste tildragelser og milepæle for hele livet, livslængden og de sociale forhold, uddannelse, vigtige begivenheder i familien, alvorlige sygdomme, og fastsætte dødsdagen? *Det tror en gammel mand, der fortæller, at han i et langt liv har fået talrige og tydelige beviser på, at dette er tilfældet:*

»En overbevisende hændelse skete i 1930'erne. På vej til arbejde susede jeg frem over isen på mine ski. Pludselig fik jeg en indre formaning om at dreje fra midten af elven ind mod stranden. Da jeg nåede bredden, vendte jeg mig om og så, at 50 meter fra det sted, hvor jeg drejede af, bølgede vandet ud fra en åben rende. Jeg havde ikke mærket den, fordi isen efter regn var våd og mørk, og jeg havde solen i øjnene. Hvis jeg ikke havde lyttet til den stærke indre røst, var jeg sikkert død, og historien var aldrig blevet fortalt..«

Advarslen om truende farer kommer ofte i en drøm. En arbejdsleder fortæller, at han drømte, at en elektrisk dreven motorrem, der drev en hoved-aksel under taget, ramte en pige som stod i nærheden så hårdt, at hun faldt skadet om på gulvet. Manden huskede drømmen, og så snart han mødte på sit arbejde, kiggede han på motorremmen, »Den hang fast i nogle trevler og var sikkert røget ned inden for et par minutter. Remmen var 10 tommer bred og meget tung.«

»En drøm jeg havde for et halvt år siden, reddede mit liv«, fortæller en mand, der bor i Helsingfors. Han så midt om sommeren i drømme et vinterlandskab. »Jeg drømte, at jeg var på besøg hos mine forældre. Min far bad mig om at gå i banken.

Jeg løb over til busstoppestedet og blev påkørt af en lille lys bil. Så vågnede jeg.« Der gik et halvt år, og drømmen var glemt. »Følgende vinter var jeg på besøg hjemme, og min far bad mig gå i banken. *Jeg fik en fornemmelse af at det havde jeg hørt ham sige før.* Men jeg kom ikke i tanke om drømmen. Da jeg nærmede mig stoppestedet, hørte jeg bussen starte fra det foregående stoppested. Jeg begyndte at løbe.« I samme øjeblik, fortsætter manden, kom han i tanke om, hvordan han i drømmen var blevet påkørt af en bil. Han stoppede op - og i samme øjeblik kom en lys personbil susende forbi ham.

Drømme, som varsler om nærtstående personers død, er mere sædvanlige, end vi tror. Meningen med en varseldrøm, der går i opfyldelse, er svær at forstå. Måske er dens mission

at virke mildnende på den store sorg. En kvinde bosat i Nordkarelen fortalte mig i et brev, at både hun selv og moderen havde haft meget tydelige drømme, lige inden hendes to brødre var druknet. En anden familie fik midt på den blanke dag besked om en kommende ulykke gennem familiens syvårige søn. Man sad omkring spisebordet. Drengen virkede fordybet i sine tanker, og på trods af moderens gentagne »Spis nu«, stod maden foran ham og blev kold. Pludselig så drengen på sin mormor, pegede på hende og sagde: »Det menneske dør under en bil«. Mormoderen lo, og faderen formanede sin søn til at spise op og tie stille med den slags sludder. Men moderen tabte appetitten. Hun kunne ikke få en bid ned. Efter måltidet spurgte hun sønnen, hvordan han kunne sige sådan noget.

Han havde bare svaret: »De bad mig sige det.« Moderen ville naturligvis vide, hvem »de« var, men drengen kiggede blot på hende, rystede på hovedet og gik ind på sit værelse.

To uger senere kom mormoderen hjem fra en pensionist udflugt og gik ud på gaden foran bussen. Hun blev ramt af en lastbil, som hun ikke kunne se for bussen og blev dræbt på stedet. Lastbilen var tungt lastet, og chaufføren nåede ikke at bremse.

Af en eller anden grund lader det til, at dyr instinktivt mærker fare. Under krigen kunne man opleve, at hunde i god tid søgte beskyttelse før alarmerne lød. Det kan naturligvis forklares med, at hundens hørelse er skarpere end menneskets. Da et jordskælv i 1960 ødelagde byen Agadir i Marokko, havde man bemærket, at dyrene et døgn før den store katastrofe optrådte iøjnefaldende uroligt.

Synske mennesker kan se (inn i) den astralverden, som omgiver os og forudsige kommende hændelser. På Bibelens tid fungerede præster og profeter ofte som seere. Jeg mener ikke, folk bør gå til spåfolk og få indsigt i deres fremtid, fordi de svar, som gives, ofte er mangetydede. De kan let misforstås. Hvis spåmanden eller spåkonen har telepatiske evner, kan det godt ske at den som spørger, får sine ønsker retur som forudsigelser for fremtiden. *Hvis der forude på ens livsvej ligger sorger og bekymringer, er det bedre at man ikke på forhånd kender dem.* Så slipper man for at bekymre sig to gange.

På samme måde mister mennesker den glæde, en positiv overraskelse indebærer, hvis man i forvejen ved, at noget bestemt indtræffer. Hvert menneske burde efter bedste evne leve i nuet, ikke nysgerrigt titte ind bag fremtiden forhæng. *For psykisk labile og disharmoniske mennesker er det absolut ikke nogen god ide at spørge en synsk ud om fremtiden. Der kræves en stærk og velafbalanceret personlighed, hvis man skal kunne leve lykkeligt i dag med en viden om, hvad der kan hælde i morgen.*

OM UD AF KROPPEN OPLEVELSER

Ved undersøgelser blandt studerende ved universitetet i California konstaterede man, at 24 pct. i testgruppen havde oplevet en frigørelse fra kroppen. Matematikeren Ceha Green ved Oxford University udførte en undersøgelse blandt 131 studerende, hvor det viste sig, at 34 procent havde prøvet fænomenet. En trediedel af de unge forstod imidlertid ikke det skete, før de fik fænomenet forklaret.

Mennesker, der én gang har oplevet en frigørelse fra kroppen, er overbevist om at der ikke er tale om hallucinationer, drømme eller en tilstand i hjernen forårsaget af syrebrist,

som skeptikere påstår/tror.

Især børn kan helt spontant frigøre sig fra kroppen, for voksne kan det ske i forbindelse med stress, under indflydelse af narkotika, f.eks. LSD, under narkose eller feber, det kan også ske på eget initiativ.

De oplevelser, man har som barn, er meget levende. Børn bliver ikke forskrækket, men nyder snarere oplevelsen. En 50-årig finne, nu bosat i Sverige, kan huske sine oplevelser helt ned i den mindste detalje. Han var kun 2 år:

»Jeg forlod min krop, da der ikke fandtes andre muligheder. Jeg var meget syg. Jeg forlod mig selv, da jeg lå i vuggen, og steg op. Det føltes mærkeligt, at vuggen ikke gyngede, da jeg stod op af den. Jeg blev stående et lille øjeblik og gik så frem til en bæk, der stod ved siden af kakkellovnen, og sprang op. Så hoppede jeg igen ned på gulvet, og det gjorde ikke længere ondt i mine fødder. Jeg kunne have sprunget helt over til væggen, men turde ikke. Min bror stod nemlig der og sprang, derfor ville jeg ikke derover. Mor bad min bror holde op med det hopperi, og så stod jeg også stille. *Jeg undrede mig over, at hun ikke også bad mig om at være stille.* Så hørte jeg hende sige: »Ser du, Jussi er så dårlig, at vi ikke ved, om vi får lov til at behold ham«, og så hørte jeg hende græde. Jeg forstod slet ikke, hvorfor hun græd.

Jeg gik ud, men jeg mærkede ikke kulden, og det var underligt. Den vinter var det meget koldt. Det var nok grunden til, at jeg var blevet syg. Jeg lod døren stå åben, når jeg gik ud og ind, og mormor hamrede et læderstykke på dørkarmen, fordi de troede, døren var så skæv, at den sprang op af sig selv. Jeg åbnede den altid igen. Alle i huset undrede sig over, at døren vedvarende sprang op. Jeg synes det var mærkeligt, at ingen opdagede, det var mig som hele tiden åbnede den. Da det blev nat, gik jeg ind til fars seng og lagde mig i den, fordi ingen puttede mig i seng. Alle de andre var allerede faldet i søvn, og jeg var lidt mørkerød. Om morgenen var jeg vågen, da mormor stod op for at lave kaffe. Også denne dag græd min mor, og min bror hang i hendes skørter og græd, fordi jeg tilsyneladende ikke gav livstegn fra mig. Om eftermiddagen fik jeg en befaling om at gå tilbage, hvor jeg var kommet fra. Jeg havde slet ikke lyst til at lyde ordren, men efter gentagne opfordringer måtte jeg adlyde. Det blev sagt, at en anden skulle komme. Du kan ikke vente til den anden kommer, sådan sagde røsten. Jeg så ham ikke. Det var svært at vende tilbage. Først kunne jeg kun bevæge øjnene en anelse. Jeg hørte mine forældre glade sige, at nu kom der liv i øjnene.

Tænk om der fandtes et håb? Jeg måtte igen til at lære at gå. Jeg husker det hele, og i tankerne har jeg gentagne gange oplevet det. Mens jeg var fri, gik jeg ofte hen til vuggen for at se om den, der lå der, ikke var forsvundet, så jeg igen kunne få min plads. Hvorfor fjernede de ham ikke? Det var jo mig, der skulle ligge i vuggen. Og jeg troede, at det var min 19 måneder ældre broder, som lå der.«

En lignende, men meget kortere beskrivelse af frigørelsen fra kroppen, kommer fra en husmor. Hun oplevede fænomenet, da hun var *lille* pige:

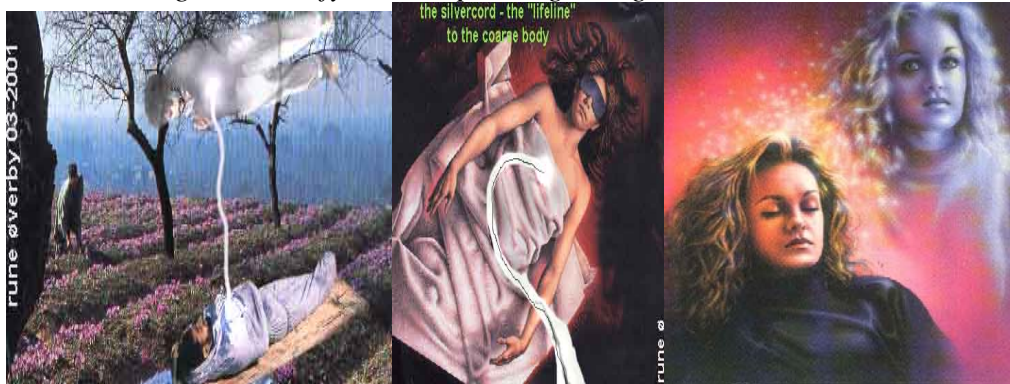
»Jeg befandt mig blot (på) 'en-to-tre' uden for min krop. I min glæde hoppede jeg i fodenden, på sy-maskinen osv. Jeg synes, det var sjovt. Til sidst stod jeg ved spisebordet og forsøgte at få mine forældre til at opdage mig, men de så mig ikke. Pludselig sagde mor:

»Hvorfor i alverden sover pigen sådan, hun ser jo næsten død ud«. Far og mor gik frem til min seng og ruskede i mig. *Jeg kiggede på mig selv over deres hoveder urolig for, hvordan jeg skulle vende tilbage til min krop.* Mor græd.

Efter et øjeblik lykkedes det på en eller anden måde for mig at glide ned på plads igen. Da jeg fortalte dem, hvordan jeg havde fløjet - påstod de, at det var en drøm. Det hjalp slet ikke, at jeg kunne beskrive hvordan de et øjeblik før havde drukket kaffe. De var forargede og fortalte deres bekendte, at jeg var underlig. Den næste aften gentog historien sig. Men nu fortalte jeg det ikke til mine forældre.«

En ung kunststuderende fortæller om, hvordan hun tre gange har oplevet en frigørelse fra kroppen, første gang var hun kun fire år gammel. »Jeg råbte til min mor: »*Se, jeg er en engel heroppe under loftet, men min mor reagerede ikke.*«

Siden jeg begyndte at fordybe mig i disse fænomener, mest ved hjælp af udenlandsk litteratur - for i Finland er der skrevet meget lidt om frigørelsesfænomenerne - besluttede jeg til sidst selv at forsøge om jeg gennem viljekraft og koncentration kunne frigøre mig fra min fysiske krop. En aften for nogle år siden lagde jeg mig udstrakt på sengen. Jeg fulgte den teknik, jeg havde læst mig til og koncentrerede al min livsvilje og tankekraft om hjerne og hoved. Mine periferiske kropsdele, arme og ben, begyndte at blive kolde, blodløbet langsommere, huden følte kølig og hårene på min krop rejste sig. Min hud var bogstavelig talt som »gåsehud«. Fra hovedet til tæerne løb periodiske vibrationer gennem kroppen og det begyndte at rykke i musklerne. *Derpå fulgte et pludseligt, meget kort-varigt mørke, og så mærkede jeg på en gang, at jeg svævede i luften som en mælkeagtig astralkrop i nøjagtig samme stilling, som min fysiske krop indtog i sengen.*

Jeg forstod straks, at mit forsøg var lykkedes. Forundret betragtede jeg min fysiske krop, en tom skal, der nærmest virkede død. *Alle mine følelser og tanker - også min fornuft befandt sig i den svævende astralkrop.* Med astralkroppens hånd tog jeg pulsen på min fysiske krop. Den var 32. Normalt er den 60. Jeg trak vejret tungere, min vejrtrækning var nede på det halve af, hvad den normalt er. Jeg kontrollerede ansigtets temperatur. Huden følte meget sval. Det var en fortryllende følelse, præcist som rørte jeg ved et fremmed menneske. Kroppen virkede også helt stiv, og da blev jeg bange. Dør den? Skal jeg dø? I min uro tænkte jeg på min mor - og i samme øjeblik befandt jeg mig i Helsingfors i mine forældres dagligstue. Min mor sad og syede på en lang kjole af noget blomstret stof. Min søsters datter Maaret tegnede og legede på gulvet ved siden af mor. Jeg hørte, at de talte med hinanden, men jeg kunne ikke rigtig opfatte ordene. Jeg undrede mig over, hvor min søster var, fordi Maaret opholdt sig hos mormor.

Netop da jeg tænkte på min søster, blev jeg i ét nu forflyttet til et andet miljø, det var helt

sikkert et selskab. Jeg fik øje på min søster blandt de øvrige gæster. *Siden tænkte jeg koncentreret på, at jeg ville hjem og i samme øjeblik svævede jeg atter over min fysiske krop.* Konturerne af mit astrallegeme kunne jeg nu igen tydelig se, selv om jeg havde haft en fornemmelse af at det bare var min bevidsthed som var nærværende hos mine forældre - der havde jeg ikke set mig selv. Mit astrallegeme begyndte at gynge, og jeg følte mig sløj (syk). Jeg ville tilbage i min krop, og i det samme var det som om en sugning trak mig tilbage i min fysiske krop. Jeg vågnede, og min krop føltes stiv og kold. Kort efter faldt jeg i søvn.

Er en mistroisk læser kommet så langt i min beretning, kan han endnu påstå, at alt var drøm og fantasi. Men den næste morgen ringede jeg til mine forældre i Helsingfors for at konstatere, at hver detalje, jeg havde set, holdt stik. *Min søsters datter var netop den aften hos min mor, fordi min søster deltog i et selskab. Mor havde syet en kjole af et blomstret stof, en julegave til mig. Til og med min nieces tegninger stemte i detaljer.*

»Jeg har i ti år følt en stærk dragning mod parapsykologien, men først efter denne personlige oplevelse begyndte jeg for alvor med videnskabelige parapsykologiske studier. *Jeg er overbevist om, at det kun er gennem personlige erfaringer, mennesker kan lære at forstå de fænomener og oplevelser, som kaldes overnaturlige.* På den måde bliver fænomenerne naturlige for dem. Det menneske, som aldrig har oplevet noget lignende, kan ofte slet ikke acceptere det, fordi fænomenerne er i strid med vort verdensbillede.

Videnskaben om paranormale fænomener og deres forekomst spreder sig meget langsomt i et land, hvor folk ikke vover at tale om deres erfaringer af rædsel for at blive stemplet som sindssyge. Desværre påstår en del religiøse sekter, at frigørelse fra kroppen er djævelens værk. *Alligevel er der blot tale om en normal fysiologisk tilstand.* Selv ville jeg sammenligne det med ufarlige rytmeforstyrrelser i hjertet. Også sådanne er almindeligt forekommende, men der er næppe nogen, som tror, de er forårsaget af djævelen.'

En pludselig, svær ulykke kan føre til, at astralkroppen frigøres. Følgende eksempler taget fra brevunken illustrerer dette:

»Under vinterkrigen fik jeg en kugle i venstre øre. Den kom ud gennem nakken. Jeg svævede over marken. Nedenunder mig så jeg en krop, der vred sig og skreg af smerte. Snart indså jeg, at det var mig selv. Smerterne vendte tilbage, da jeg atter gik ind i min fysiske krop.«

»Som 13-årig opholdt jeg mig om sommeren hos en familie, vi kendte. Sammen med en anden dreng gik jeg ud for at fælde træer. Vi havde fået fældet nogle stykker, da en rodende ramte mig på næsen. Jeg blev slynget omkring otte meter fra ulykkesstedet og mistede bevidstheden. Det første jeg mærkede var, at jeg svævede cirka 30-40 meter over min krop og så ned på den. Senere var jeg nær kroppen og lyttede et øjeblik som en fremmed til mine egne skrig. Jeg hørte, at jeg råbte på mor. *Så vendte jeg tilbage til kroppen, og først da følte jeg smerte og angst.*«

»Jeg var 15 år, da jeg kom ud for et bilsammenstød. I bilen befandt sig foruden min kommende mand en dreng på bagsædet. Bilen fløj ud på en kornmark. Jeg lå underst, og de lettere skadede mænd fik mig hevet væk fra bilen, der var fuldstændig forvandlet til skrot. Jeg 'vågnede', men jeg befandt mig ikke i min krop, men oppe i luften på niveau med trætoppene. Et klart lys omgav mig, og jeg følte en vidunderlig fred. Da jeg kiggede ned, befandt jeg mig igen i kroppen. Jeg følte smerte og angst. Der gik flere år, inden jeg forstod denne oplevelse. Det, jeg den dag erfarede, er nu en del af mit liv.«

*

I amerikanske drømmelaboratorier har man grundigt undersøgt den slags fænomener. Undersøgelserne er blevet gjort ud fra det faktum, at det trods alt er meget få mennesker, der når som helst kan frigøre sig fra kroppen. *Fænomenet har vist sig at være en af de største oplevelser i livet. Det forandrer ofte både vedkommendes tro og hele verdensbillede. Det menneske, som har oplevet en frigørelse fra kroppen, TROR ikke længere på udødeligheden. De VED, at de skal leve efter døden.*

»Det var mit livs skønneste og lykkeligste oplevelse, en sensation. Efter denne oplevelse har jeg aldrig været bange for døden, for jeg ved, at når man går over grænsen, træder man ind i et nyt liv, og det er en forandring til det bedre.« Sådan skriver en kvinde, der under krigen frigjorde sig fra sin krop.

Når et menneske har indset, at det er »levende« med alle sanser og tanker, men uden den

fysiske krop, forstår det også, at livet vil fortsætte på denne måde efter døden. De, som ikke har prøvet denne tilstand, kan ikke forstå den. Så vidt jeg ved er det svært på en overbevisende måde at forklare dette, akkurat som det næsten er umuligt at få en blind fra fødslen til at forstå, hvordan farver ser ud. Når man videnskabeligt kan bevise frigørelsen fra kroppen, tror jeg, at man med fuld ret kan sige, at også menneskets udødelighed er et videnskabeligt bevist faktum.

Det er sædvanligt, når det drejer sig om børns erfaringer med ud-af-krop -oplevelser, at astrallegemet bliver i nærheden af den fysiske krop, for eksempel oppe under loftet, og ikke begiver sig ud på eventyrrejser. Ud-af-krop-rejser er sædvanlige blandt voksne, som ikke er bange for disse fænomener. En stærk frygt forårsager tydeligt en langt hurtigere genforening af de to eksistensformer.

Ifølge en undersøgelse fandt 95 procent af dem, der havde prøvet fænomenet, at det var behageligt. 5 procent fandt det derimod både skræmmende og ubehageligt. En landmand, som nu og da frigjorde sig fra sin fysiske krop, fortæller: »I begyndelsen var jeg bange for hele den historie, for jeg fattede ikke, hvad det hele betød. Jeg troede, det var en sygdom. Efter at kendskabet og erfaringerne er blevet større, er oplevelsen kun behagelig. Den har gentaget sig i det mindste en gang om måneden, men nu, hvor jeg er blevet ældre, er det mere sjældent, jeg oplever fænomenet. Jeg kan ikke mere slappe af på samme måde, som da jeg var ung. Fænomenet har hver gang kun varet nogle minutter.«

En kvinde, som oplevede befrielsen fra kroppen under en yogaøvelse, fortæller, at hun først efter oplevelsen blev bange:

»Det var en luftig, skøn følelse. Jeg svævede rundt i salen og kiggede ned på de liggende mennesker, jeg så også min egen krop. Selv var jeg oppe under loftet, og der ville jeg blive. I den forbindelse krævede en stemme stædigt, at jeg skulle vågne. Mit jordiske hylster lå tilbage, mens folk var ved at rejse sig. Jeg ved ikke, hvordan jeg vendte tilbage, men min ven spekulerede på, om jeg var faldet i søvn, eftersom det var meget svært at få liv i mig. Jeg blev virkelig bange. Tænk, hvis røsten ikke så indtrængende havde krævet, at jeg skulle vende tilbage?«

Det er blevet postuleret, at alle mennesker gentagne gange uden at vide det oplever frigørelse fra kroppen i søvne. Det ville være interessant at få undersøgt, hvilken betydning en sådan ubevidst frigørelse fra kroppen kan have.

Nogle påstår også, at når et menneske falder i søvn, samler astrallegemet under søvnen kraft og energi til den fysiske krop. Det er jo en kendsgerning, at i svære sygdomstilfælde kan der pludselig indtræffe en vending til det bedre efter nogle timers søvn. Det er vel så heller ikke helt utænkeligt, at vi på samme måde kan få hjælp selv til løsning af hverdagens problemer. Mange besværligheder løser sig ligesom af sig selv under en nats søvn.

Mange har prøvet ud-af-krop-fænomenet i forbindelse med sygdom eller i fødestuen:

»Fødslen var svær og langvarig. Den gamle jordemoder blev træt og gik til ro, så jeg var alene i dagens første timer. Jeg var helt færdig og opgivende. Da smerterne var sværest frigjorde jeg mig fra mig selv og mærkede, at jeg stod i nogle meters afstand. Medlidende betragtede jeg min egen krop, der vred sig i barselsveer. Jeg blev rolig og følte, hvordan jeg samlede kræfter til de sidste anstrengelser. Denne stund af lettelse var så overvældende, at

jeg vil huske den, så længe jeg lever. Oversygeplejersken kom først, da barnet var født, så hun skældte mig ud.«

»Omkring en uge lå jeg på hospitalet med høj feber. En virus cirkulerede rundt i mit blod, og man kunne ikke artsbestemme den. Til sidst oplevede jeg en nat, hvor jeg frigjorde mig fra mig selv og svævede op i loftet, hvorfra jeg horisontalt betragtede min krop, der lå i sengen. Det føltes ubeskriveligt behageligt. Jeg erfarede blot en grænseløs glæde. Det var, som om jeg havde været en udenforstående iagttagere i min sygestue. Til slut vågnede jeg i sengen og omkring mig stod tre læger med forskellige instrumenter. En af lægerne sagde, at nu vendte jeg tilbage til livet. De påstod, at mit hjerte var stoppet. Senere har jeg tænkt på det, der hændte. Jeg synes, at mit jeg, der svævede over sengen, virkede som et hvidt lyskind. Det var den del af mig, som følte, det vil sige, jeg tror, det var min personlighed, ånd eller måske min sjæl.«

[mer nde i forb.med fødsel link](#)

og videoer https://www.youtube.com/results?search_query=NDE+during+Child+Birth

En forretningsindehaver fortæller om en tildragelse for nogle år siden:

Jeg blev indlagt på hospitalet, hvor man besluttede at indføre et kateter. Under denne operation standsede hjertet. Jeg synes, at jeg opholdt mig oppe under loftet i operationsrummet som et meget lille let væsen - en fugl. Jeg kiggede vemodigt på, hvorledes læger og sygeplejersker forsøgte at få gang i hjertet igen. Jeg tror, at jeg, som jeg havde det deroppe, ville trygle dem om at lade mig være i fred, jeg havde det så godt, men åbenbart talte vi ikke samme sprog. De hørte mig ikke. Åh, hvor gjorde det ondt både i sjæl og krop et øjeblik efter. Det føltes, som om alle sygeplejerskerne og lægerne hele tiden havde presset deres hænder mod mit bryst. »Alt er i orden,« sagde de flere gange til mig - men jeg følte kun en dyb skuffelse over, at de ikke havde gjort, som jeg ville. Selv da jeg blev ført tilbage til afdelingen, græd jeg hysterisk.«

Doktor N.H. Downer har bevist, at disse fænomener står i forbindelse med to kirtlers, hjernevedhængets og hjerneepiphysens, funktioner. Man mener også at disse kirtler har betydning selv for andre parapsyriske fænomener. Det tog tusinder af år, inden man med anatomiske og fysiologiske metoder var i stand til at klargøre for akupunktorens funktionsmekanismer. Nu ved vi, at akupunktoren befrier organismens egne »smertemediciner«. Måske kan vi i fremtiden få yderligere lys over de parapsyriske fænomener ved at studere disse kirtlers funktioner mere indgående og fra en ny synsvinkel.

Der findes mennesker, som i grænselandet mellem søvn og vågen tilstand har oplevet en meget ubetydelig frigørelse fra kroppen, blot nogle centimeter. Andre har lagt mærke til en tynd sølvfarvet tråd mellem astrallegemet og det jordiske hylster. En far fortæller, at hans fireårige søn råbte: »Far, jeg drømte, at jeg var oppe under loftlampe, bundet til mig selv med en snøre !« Barnet kan næppe have hørt om dette fra clairvoyante, som påstår, at de kan se sådanne tråde. Barnets oplevelse er ægte nok. Der er blevet sagt, at hvis tråden brister, dør den fysiske krop. Ifølge clairvoyante trækker tråden sig ud og bliver næsten usynlig, hvis astrallegemet bevæger sig over fem meter bort fra den fysiske krop.

De, som ikke er fortrolige med fænomenet, bør ikke eksperimentere med spontan frigørelse fra kroppen. Leg med paranormale fænomener kan ende galt for den, som ikke

kender den energi og de love, han må underordne sig.

Noget kunne tyde på, at den, som har nået en tilstrækkelig modenhedsgrad, automatisk får muligheder for at prøve de paranormale fænomener. Man bør håndtere dem på en naturlig og saglig måde. Hvis mennesker ikke afviser dem, kan de åbne nye livsdimensioner for os. Den vigtigste iagttagelse omkring alle undersøgelserne af ud-af-krop-fænomenet, er, at det virkelige menneske faktisk er en åndelig skabning, og at den fysiske krop, som omgiver os, bare er en skal, en slags sikkerhedsdragt.

Også døden forårsager blot en forandring i eksistensformen.

Jegets frigørelses-fænomen behøver nødvendigvis ikke at være dramatisk og hænge sammen med livets krisesituationer. En mand med en stærk parapsykologisk evne plejer ofte at løsrive sig fra sin krop. Jeg tror, hans indstilling til fænomenet også er den rette - fornuftig og naturlig:

»Sent om aftenen, da jeg var gået til ro, begyndte jeg at spekulere på, om jeg havde husket at give hesten i spiltovet natmad. Tanken irriterede mig så meget, at jeg agtede at klæde mig på igen og gå ud for at se efter. Netop da jeg ville stige ud af sengen, følte jeg en let svimmelhed. Jeg stod i stalden ved siden af hesten. Den tyggede i al ro på sit hø, og det så ud til, at den havde tilstrækkeligt med foder til den nat. Jeg forholdt mig stille i nærheden og tænkte, at jeg ikke ville forstyrre den. Men de følsomme næsebor vibrerede, og hesten holdt op med at tygge, det var som om den lyttede til et eller andet. Det var aldeles tydeligt, at den mærkede nogen i nærheden. Jeg sagde roligt, at det bare var mig som ville se til den. Det er sikkert, at den hørte mig, for den prustede kraftigt og begyndte så at gumle igen. Jeg tænkte, hvordan i alverden går det til, at jeg opholder mig i stalden? I samme øjeblik følte jeg, at omgivelserne blev forandret. Jeg lå i min seng.«

Denne mand har ofte oplevet ud-af-krop-fænomenet i almindelige hverdagssituationer, når det gjaldt at brygge morgenkaffe etc. Han betragtede disse oplevelser som helt normale og naturlige.

Om 'gjengangere'

”min farmor – en kendt prædikant i pinsemissionen, viste sig et par måneder efter sin død i en tidlig morgen i svigerdatterens soveværelse. Hun vækkede svigerdatteren og bad hende omgående gå til datterens værelse. Svigerdatteren kunne ikke begribe hvorfor hun skulle gå ind til datteren klokken tre på natten. Hun vendte sig om på den anden side helt overbevist om at det hele var en drøm. Men da blev svigermoderen forarget og befalede nu strengere end første gang svigerdatteren til at stå op og gå ind i børneværelset. Da svigerdatteren kiggede ud gennem den åbne dør, så hun til sin store forundring datteren i korridoren. Da sprang hun ud af sengen og

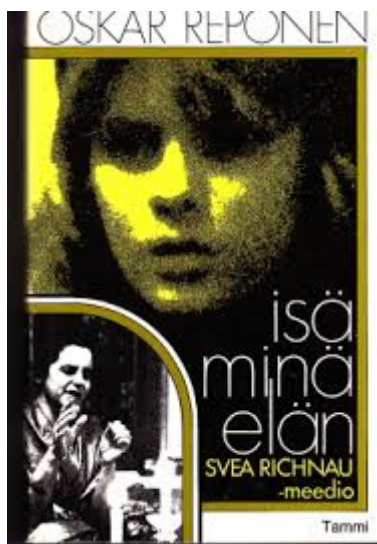
blev endnu mere forbløffet. Korridoren var tom! Der var ikke det mindste spor af den lille pige. Døren til hendes rum var lukket. Da moderen åbnede, blev hun forskrækket. Datteren sov tungt i sin seng med en åben bog ved siden af sig. ***På gulvet lå et næsten ud-brændt stearinlys, fra hvilket ilden netop var begyndt at brænde på gulvet.*** Farmoderen var altså kommet for at redde barnebarnet og hele familien. Da svigerdatteren troede, det var en drøm, måtte hun vise hende datterens astralkrop og dette fik tilsidst moderen ud af sengen.«

På grundlag af de mange breve, jeg har modtaget, må jeg konkludere, at der findes mennesker, som har haft kontakt med afdøde. De erfaringer, brevene beskriver, er for det meste trøstende og positive. Der er meget få mennesker, som har opfattet disse oplevelser skræmmende.

»Min far døde sommeren 1965., Han kom til mig, rakte mig sin store varme hånd og sagde: »Nu har jeg det godt, min pige. ***Du skal ikke sørge mere over mig.***« Jeg synes, at jeg endnu kan føle den varme, som min fars håndtryk udstrålede.«

»I 1950'erne døde min far. I slutningen af 1960'erne hørte jeg i en drøm min far sige med træt stemme: »Det er på tide, du kommer væk!« I drømmen huskede jeg, at min far var død. Bad han mig om at komme? En uge efter fik min mor lungebetændelse. Allerede i slutningen af den følgende uge var hun hos min far.«

Når man ser en død, kan det let tolkes som fantasi forårsaget af længsel. Børn kan med strålende øjne fortælle, at de har set en død søster, bror eller legekammerat og påstå, at de har leget sammen. Sådanne udsagn betragter voksne som barnlig fantasi, som man ikke bør sætte sin lid til. Men der er næppe tale om fantasi, når et to-års barn gang på gang fortæller sin mor, at han har set sin døde lillebror, som bad ham følge sig. Barnet fortalte videre, at han havde lovet at følge broderen. *Nogle uger senere døde han helt overraskende.*

En læge har fortalt, hvad hun oplevede under en af Svea Richnau*) offentlige seancer. Svea Richnau, som var i let trance, havde sagt, at hun så en ung kvinde foran sig, som sagde ordene »ild« og »eksplosion« og samtidig spurgte efter sin rødhårede søster. Lægen meddelte, at budskabet måske gjaldt hende. Hendes søster var for nylig død under en ildebrand, der var opstået gennem en eksplosion. Svea Richnau formidlede den usynlige unges ord. Den afdøde fortalte om en lykkelig og behagelig tilværelse i vendinger som var typiske for hende. Hun sagde, at når det var tid for et menneske at gå bort, måtte vedkommende rejse, og ingen bør mistænke lægerne for fejltagelser i behandlingen. Hun sagde, det forekom ejendommeligt, at »I ikke ser mig, selv om jeg ser jer« og hun lovede at »til sommer er hele familien sammen igen, synger og danser«.

Hun takkede sin søster for sangen, der var blevet sunget ved hendes begravelse og fortalte også, hvordan man skulle få styrke til at gå livets vej. Hendes råd til søsteren var kun at leve en dag - et øjeblik ad gangen. Til slut sagde hun, at »selv om du læser anatomi, skal du huske på, at sjælen er det vigtigste, og i dødsøjeblikket - når den forlader kroppen, er det

godt, hvis nogen holder én i hånden.« Den usynlige kvinde nævnte siden et navn og sendte en hilsen til en udenlandsk ven. Svea Richnau, der formidlede budskabet, kendte ikke lægen og vidste ingenting om hendes døde søster. Hun kunne heller ikke ane, at søstre havde sunget ved begravelsen.

Savner vore døde pårørende os, som lever tilbage her på jorden? Fungerer de som vore skytsengle? Kommer de os i møde, når vores timeglas løber ud? En gammel kvinde skriver om sine fortrøstningsfulde erfaringer, der forandrede hele hendes verdensbillede:

»Syv år gammel legede jeg med min søster og faldt i elven. Min far, der var i marken, hørte min søster skribe. Jeg trak ikke vejret (no: pustet ikke). Jeg havde frigjort mig fra kroppen og gik ind i en lang tunnel, hvor mor kom imod mig. Hun var død flere år tidligere. Hun tog min hånd, og vi begyndte at gå mod lyset. Så kom vi ind i en stor sal med vældige søjler, der lyste blåligt. Bag dem kom et stort lys imod mig. Mor forlod mig. Jeg græd og tryglede hende om at tage mig med. Hun svarede blot: »Ikke endnu, far græder«. Det var svært at vende tilbage. Jeg vågnede på stranden. Far græd. Han knugede mig ind til sig og sagde: »Så kom du alligevel tilbage, mit barn«. Han havde givet mig kunstigt åndedræt mere end to timer. Jeg fortalte far, hvad jeg havde oplevet. Men far forbød mig nogen sinde at fortælle det til andre. Jeg adlød naturligvis, for jeg var kun et barn. Men glemme denne oplevelse kan jeg ikke. Nu er jeg gammel, og min tid er snart forbi. *Jeg er ikke bange for døden*. De venter mig der, mor, far og min mand.«

Hvis vi accepterer, at døden blot betyder anden livsform, finder vi trøst også for dybe savn og sorg. Midt i den største sorg har mange hørt deres afdøde tale til dem.

»Jeg knælede på gulvet ved siden af kisten glemte alt omkring mig. Da talte min far til mig, det kom ikke fra hans krop, røsten kom fra anden vinkel. Han bad mig se på den døde krop og så fortsatte han: »Kig du blot stille og roligt. Du plejer jo at se ham sådan. Nu findes han i nærheden, selv om du ikke ser ham. Jeg havde på fornemmelsen, at han fandtes i min nærhed i to skikkelser, kroppen jeg kunne se med mit blotte øje, men også den anden fandtes et sted i nærheden«. Du vil følge efter, men det varer lidt endnu«. Far sagde yderligere: »Gå nu til begravelsen, den bare en måde at slippe af med kroppen på!«

En mor, der havde våget ved sin søns dødsleje fortæller, hvorledes faderen kom og hentede sin søn. »Min søn sagde: »Se mor, der kommer far. Han små-ler«. Jeg spurgte, hvor far var. Han svarede: »Bag dig«. Og siden bad han mig stille en stol frem til gæsten. Jeg rejste mig. Han så på den, der stod for enden af sengen og lo. Så sagde han: »nu kan du sætte dig, mor, nabokonen er gået.«

Det forholdt sig sådan, at den kone, han snakkede om, var død nogle måneder tidligere. Min søn talte ikke i vildelse. Han var helt klar. Han sagde, at han skulle gå bort og tog smukt afsked med mig.«

Overbevist om, at hun har beskyttere på den anden side, er også en kvinde, der blev forældreløs som lille og derfor tilbragte hele sin barndom hos mormoderen. Denne døde, da pigen var i puberteten:

»Jeg var oprørt og bedrøvet, som kun en pige i den alder kan være, når hun pludselig står helt alene i verden. Jeg kunne slet ikke finde mig til rette i mit plejehjem. Når jeg kunne smutte, gik jeg altid ned til den søstrand, hvor jeg havde boet sammen med mormor. Så satte jeg mig på en sten og græd. En dag besluttede jeg, at næste gang jeg kom ned til stranden,

ville jeg svømme ud i vandet. Jeg bestemte, at jeg ville svømme så langt ud, som jeg orkede. Jeg behøvede jo ikke spare kræfter for at svømme tilbage. **Men inden jeg så gik til stranden, hændte der noget ejendommeligt, som jeg ikke forstod.** Jeg var hjemme, to kilometer fra stranden og lysvågen. Og alligevel sad jeg fem meter fra vand-kanten på en stor sten. Mormor kom leende hen til mig og sagde: **»Græd ikke, jeg er jo hele tiden hos dig.«** Da opgav jeg mine selvmordsplaner. Jeg var netop fyldt 14 år, og dengang forstod jeg ikke, hvad der var sket med mig, men alligevel var jeg ikke bange. **Oplevelsen gav mig en klippefast tro på, at mormor ville holde sit løfte.«**

*)Om det finske mediet Richnau, Svea (1922-2007) – fritt oversatt fra finsk via googletranslate, så neppe helt korrekt dette:

Hun var utdannet frisør - Svea Richnau – men ble kjent med spiritisme på slutten av 1940-tallet, under Helmi Krohn, da hun fikk en hemmelighet fra sin mann. I 1962 ble hun fra sin far åndeverdenen bedt om å formidle som en synsk. Svea Richnaulla hadde sterke opplevelser fra åndeverdenen i barndommen, som så ut til å være gode og spennende, og hun bestemte seg for å prøve kontakt.

Svea Richnau holdt frem til 2002, offentlige arrangementer i **Balderin salissa Helsingissä**, (Balder Hall i Helsinki), to på våren og to på høsten. I tillegg hadde hun to årlige i Hämeenlinna og for 18 år - hver tirsdag Frisører har jo begrenset mulighet til å hjelpe dem som trenger den slags hjelp. Andre steder i Finland var det seanser sporadisk til 1980-tallet. Offentlige arrangementer ble ofte utsolgt, og de kom fra fjern og nær, selv fra Sverige. Helsingfors kontaktene fulgte en tradisjonell, vakker formel: åpnes og lukkes ved leder av den finske eller svenske "Society of spiritualist" - en søster forening, musikk ble spilt av Bach - *Gounod Ave Maria* og i de siste årene, var det Kari Rydman i "*Så vakkert land*".

Svea Richnau sendtes i en lett transe, kledd i en off-white kjole og gav trøst og informasjon gjennom fire tiår med forskjellige publikum, blant dem var ofte offentlige personer. Svea Richnaun involverte alltid var hennes ånds guide, **Maria Magdalena**. Hun tok aldri betaling for sitt arbeid.

Svea Richnau påvirket i årevis Helmi Krohn grunnleggere Finlands Svenska Föreningen Spiritualistiska..., finsk Society of spiritualist søster forening. I tillegg deltok hun aktivt i de nordiske spiritualister møtene, som holdes i NSUs (Nordisk Spiritualistisk Union) rammeverk.

Hun følte at arbeidet var ensomt og vanskelig i en tid da det var

Og om Svea Richanun medial arbeid forteller Oskar Reponen i en bok "Reposen kirjoittama kirja Isä minä elän" (1977). Se link under om litt vedr.den – via finsk oversettelse, så neppe helt korrekt.

se også

<https://translate.google.com/translate?sl=auto&tl=no&js=y&prev=t&hl=no&ie=UTF-8&u=http%3A%2Fwww.hengentiede.info%2Fartikkeleita%2Fsuumalaisiareink.htm&edit-text=&act=url>

Dyr og parapsykologi

Jeg er blevet spurt om, hvad der sker med dyr, når de dør. Sovjetiske forskere har konstateret, at også dyrene har en astralkrop, som man kan formode består på samme måde efter døden som menneskets.

Clairvoyante og medier, som kan se ind i astralverdenen, påstår, at de har set både katte, hunde, heste og andre dyr.

»Jeg så på hunden og lagde mærke til, at den snappede tre gange efter vejret. Så døde den. Det så ud, som om pelsens farve blev lysere. Jeg besluttede at se opmærksomt på dyret for måske at få en bekræftelse på, om det var sandt, hvad nogen påstod, at når døden

indtræffer, forlader sjælen eller ånden kroppen. Det varede blot 3-4 sekunder, før jeg tydeligt så en lysegrå, tåget ånd stige op fra det døde dyrs krop, en vertikal opstigning på omkring en meter. Så drejede den i en skarp vinkel og gled langsomt mod lyset, som strømmede ind gennem vinduet. Og i lyset forsvandt den. *Jeg så det helt tydeligt.* Den var noget mindre end hundekroppen, men i samme stilling, og det var, som om den blev løftet op af en eller anden form for kraft. Men hvorfor drejede den i en sådan skarp vinkel? Mor så det ikke, forklaringen kan være, at hun ikke koncentrerede sig om denne ene begivenhed.« Den unge mands beskrivelse af, hvorledes hundens astralkrop frigjorde sig efter døden, steg ret op for derefter at svinge 90 grader, er typisk også for den menneskelige astralkrops frigørelse.

Syner i forbindelse med husdyr eller døde som forsvandt var sædvanlige før i tiden. Endnu kan der findes historier i folkløren:

»Vi havde en rigtig eliteko, som gav meget og god mælk. Det var en bjældeko. Blandt køer i en stald findes altid en leder, som de andre køer adlyder. Den ko blev gammel, en dag besluttede dyrlægen, at den skulle aflives. Koen blev hentet. Dagen efter så jeg den stå uden for kostalden og tygge drøv. Den ventede tydeligt på at blive ført ind på sin plads i stalden. Koen var på det tidspunkt allerede slagtet, og det var dens astralkrop, som var vendt hjem. Også dyr har et hjem. Hvis man holder af dem og plejer dem godt, søger deres astralkrop tilbage, i hvert fald for en tid.« Sådan skrev en mand, som havde en hel del erfaringer hvad angår dyrs overraskende optræden.

Det siges, at jo mere kærlighed og pleje, der kommer et dyr til del, desto højere bliver det niveau, det kommer til at befinde sig på i astralverdenen. Nogle siger også, at laverestående dyr måske efter døden smelter sammen med gruppe-sjælen.

Jeg har selv engang undret mig over, om det kunne forholde sig sådan, at et dyr formåede at give tegn på sin eksistens efter døden. I begyndelsen af 1970'erne arbejdede jeg som kommunelæge i Pelkosenniemi. Jeg havde en ni-årig damatinerhund Caro, som en dag blev kørt over af en bil. Selv om den blev opereret, døde den af et lårbensbrud. Caro lå begravet på gården, og en aften sad jeg alene i dagligstuen. Pludselig hørte jeg tydeligt, at Caro gøede udenfor og kradsede på døren. Den lignede slet ikke andre hunde og havde en ganske personlig måde at bede om adgang til huset. Desorienteret gik jeg hen og åbnede døren, men naturligvis fandtes der ingen. Da dette havde gentaget sig tre gange, sagde jeg tyst inde i mig selv: »Hvis du lever i en eller anden form, så giv mig et tegn.«

Næppe havde jeg nået at tænke dette til ende, før et løg løsenede sig fra hvidløgskransen, som havde hængt på køkkenvæggen i mange år, og trillede ind i dagligstuen for at standse ved mine fødder. Jeg havde aldrig tidligere oplevet, at et løg af sig selv fløj hen over gulvene på den måde. Jeg kom til at tænke på poltergeist-fænomenet.

En finsk dame har også en interessant historie om en død hund:

»Vor elskede hund døde, den havde næsten været som et barn i huset. Min mand og jeg savnede den meget, men vi indså, at den nu var så gammel, at dens død dog var godt for noget. Jeg drømte ofte om den. Men den drøm, jeg nu skal fortælle om, var den mærkeligste. Det var en vintermorgen. Den nat havde jeg sovet ganske dårligt. Jeg lavede morgenmad til min mand, og så gik han på arbejde. Da jeg stadig følte mig træt, gik jeg i seng for at få sovet ud. Men jeg fik ikke lukket et øje, lå bare og bekymrede mig om småting, benzinregningen osv. Så faldt jeg hen i en slags dvale. Pludselig følte jeg, at vores hund lå ved siden af mig med hovedet på min mands pude, som den plejede at gøre. Jeg klappede den og mumlede: »Hvordan er mors lille dreng kommet op af den væmmelige grav?« Jeg fortsatte med at klappe den og følte efter, om pelsen var som den plejede. Den var præcis

lige så blød. Jeg havde en fornemmelse af, at vor lille hund nu var blevet lidt tykkere. Den var forfærdelig mager under sygdommen. Jeg tog den på halsen og mærkede halsbåndet. Jeg følte på hovedet. Da løftede den sit hoved, som om den undrede sig over, hvorfor jeg undersøgte den så nøje. Så lod den igen hovedet synke tilbage på puden og sukkede som forud. Jeg var ikke rigtig vågen, men jeg sov heller ikke. Nu forsøgte jeg for alvor at vågne. Jeg rejste mig og trak rullegardinet op, og så efter om hunden virkelig lå i min mands seng. Det gjorde den naturligvis ikke. Men min oplevelse var så ejendommelig, at jeg brast i gråd både af glæde og savn. Jeg ringede til min mand og spurgte, om hunden havde haft halsbåndet på sig, da den blev lagt i graven. Det havde den. Jeg tænkte, at hunden sikkert var kommet for at trøste mig, fordi jeg var så nedbøjet. Det plejede den nemlig i levende live. Det var en meget klog hund.«

Det siges, at dyrene har en sjette sans. De kan for eksempel ane sig til en truende fare. Man har set, at hunde reagerer kraftigt over for døde. Det er muligt, at dyr har evner til at se ind i astralverdenen. Om dette handler nogle rapporter i de breve, jeg har modtaget. En bekendt, han er ingeniør i Helsingfors, fortalte, at han havde frigjort sig fra kroppen, og mens han svævede rundt i værelset, hvor også den fysiske krop befandt sig, kom familiens hund ind. Hunden hilste først på den fysiske krop der lå på sengen. Lidt efter var det tydeligt, at de også fik øje på astralkroppen, og den virkede helt forvirret. Den kiggede skiftevis på den fysiske krop og astrallegemet og vidste ikke, hvad den skulle gøre.

Et dyr kan se ting, vi ikke ser, for eksempel nærværelsen af en død. Jeg begyndte at få mistanke om at dette måtte være rigtigt, da jeg hørte om det i en familie, hvor svigersønnen nylig var død. Han var endnu ikke begravet.

»Hele familien sad og drak kaffe udenfor. Pludselig stirrede vores hund hen mod stien, som ført op til huset. Den logrede, som så den en bekendt nærme sig. Siden begyndte den at snuse i jorden som om nogen havde gået over gårdspladsen »Sporet« førte hen til hængekøjen, hvor vor svigersøn plejede at ligge. Hunden kiggede spørgende på os og siden på hængekøjen. Min mand fortalte bagefter, at han havde haft lyst til at bede vor svigersøn om at gyngede lidt i hængekøjen, men han ville ikke gøre vores datter vred.«

Også dyr kan opleve åndelig helbredelse. En dame, som har helbredelsens gaver, fortæller et vidunderligt eksempel på dette:

»Nogle af mine slægtninge havde en talende papegøje. Den havde et ordforråd på cirka 200 ord, hvilket vist er en slags rekord. Denne papegøje blev syg for nogle år siden, og ingen læger kunne hjælpe. Han tabte sine fjer og ophørte med at tage føde til sig. Flere uger gik på den måde. En fredag aften fik jeg lyst til at prøve healing på papegøjen. Jeg koncentrerede mig stærkt om dette og sagde til vor nye kat, som sad på mit knæ, at nu måtte vi gøre papegøjen frisk igen. Om lørdagen ringede jeg til mine slægtninge og fortalte om mit forsøg på at helbrede papegøjen aftenen før, og jeg lovede at fortsætte denne fjernterapi. De svarede, at de var blevet meget forundrede, da fuglen netop lørdag morgen, efter flere ugers tavshed, havde sagt sit første ord. Den havde sagt »kære«. Flere gange aftenen før havde jeg gentagne gange sagt: »Kære, spis lidt.« Papegøjen blev helt rask igen.«

Her under et klipp om samme tema- dyr på astralplanet – fra en bok om hva en soldat som døde i første verdenskrig opplevde på andre siden, der han ble guidet av flere lærere. – Her ble han tatt med på et sted på astralplanet som viste seg å være ved et jordisk slakteri. Vi går inn på side 63 i den norske word-utg. som finnes på <http://galactic.no/rune/spesBoker/turoffsamletNO.rtf> og dansk og eng. språk via linker til venstre øverst på <http://galactic.no/rune/turof.html>

"Det gikk et lite øyeblikk, så kom vi til syne igjen et meget tåket sted. En fryktelig følelse av angst krøp inn over meg, mens vi gikk over mot en bygning som lignet en falleferdig låve. "Hvor er vi?" spurte jeg.

"Vi står foran et slakte-hus (slakteri)," svarte han. "Dyrene blir brakt hit og tvunget ut av deres jordiske kroppene lenge før deres tid er ute, for å skaffe mat til mennesket." "Så er det derfor jeg kan merke frykt," sa jeg. "Ja, du merker dyrenes følelser før de dør. Hele bygningen har en aura av frykt. Dyrene er anspente av frykt, når de kommer inn, og når kjøttet spises, er det denne frykt - ikke kjøttet - som kan være skadelig. Den kan skape mange slags mentale og psykiske problemer.

"Jeg har slett ikke før nå innsett at dyrene lider så mye," sa jeg med noe skamfull stemme. "Det er det ikke mange mennesker som har," svarte han. "De er enda ikke våknet opp til det faktum at alt liv er hellig. Dyrriket er blitt lagt i menneskets hender, så de kun hjelper det på dets oppstigen til Guddommelighet - ikke for at de skal spise dyrene."

"Hva blir der av alle dyresjelene?" spurte jeg. "Jeg har ikke sett noen dyr bortsett fra et par kjæledyr." Chan foreslo at jeg fulgte med ham, så ville han vise meg det. Vi gikk ned langs bygningen og om på baksiden. Jeg stoppet. Ti meter fra hvor vi sto, kom det en virvel av hvitt lys fra jorden og steg opp hvor det forsvant ut av syne. Atskillige mennesker kledet i lange, blå kjortler førte dyrenes sjeler inn i lyset, hvor dyrene simpelt hen forsvant. Jeg vendte meg for å spørre Chan, hva det var som skjedde.

"Det er en lang historie, Jim. Jeg kan kun angi hovedtrekkene. **Dyrene som føres inn i lyset, skal tilbake til deres egen gruppesjel. Hvert dyr har oppnådd noe erfaring i sitt jordiske liv, og disse erfaringer samles for å hjelpe gruppeSjelens utvikling. Når gruppeSjelen har oppnådd en tilstrekkelig høy vibrasjon, utvikler den seg til det menneskelige plan.**"

"Mener du at disse dyr ikke overlever døden, som vi gjør?" spurte jeg. "Ja, det er helt riktig. Mennesket er det eneste dyr som "overlever" (overlever individuelt. -Rø-tolkn) den overgangs prosess, vi kaller døden. Men i siste instans vil dyrene som føres inn i lyset, få muligheten for å gå på to ben. Med dette mener jeg at de vil bli bevist om deres sanne identitet, men det er lang vei enda. **Du må forstå, Jim at intet kan i sannhet dø.** Det utvikler seg kun."

"Hva vil der så skje med de kjæledyr jeg har sett, som for eksempel din katt?" spurte jeg. "Kjæledyrene, du har sett på vårt plan, er der på grunn av deres herrers kjærlighet og godhet fra tiden på det jordiske plan. En tid vil de overleve den overgangs prosess, vi kaller døden, men i siste instans vil deres indre kall bli for sterkt til at de kan ignoreres, og de vil bli trukket mot deres egen gruppesjel - *med den menneskelige kjærlighet som ekstra for tjeneste.* Deres menneskelige ledsagere vil ha utviklet seg til å forstå dette og vil la dem dra av sted med deres velsignelse."

"Det er så mye å lære," sa jeg. "Kan jeg stille et spørsmål til?" "Hvis du ønsker det," svarte han. "Hvem er de mennesker som fører dyresjelene inn i lyset?" Chan var stille et øyeblikk. Jeg følte han var meget stolt av de arbeide som disse sjeler utførte. Han sukket og sa så: "De er lysets voktere. Arbeidet her utføres alltid av høy utviklede vesener som fullstendig har viet deres liv til dette arbeide." "Kan jeg komme å hilse på dem?" spurte jeg. "Nei Jim, ikke før du er utviklet nok, til å forstå det de gjør," svarte Chan.

[hele denne Turoff-boken i pdf norsk](#) / [dansk](#) / [introvideo eng](#) [dansk videointro](#) / [sv.](#) [alt.samme](#) på vimeo

Genfødselse

En dame bosat i Tammerfors skriver:

»På samme sted i Pispala plejede min datter altid at sige: »Der har jeg boet, kan du huske det, mor?« Hun tog aldrig fejl af stedet, selv om vi en gang, hvor der var strømafbrud kørte forbi i mørke. Senere fik vi at vide, at min svigermor havde boet netop der som barn. Nu fandtes der ikke noget hus mere. Min datter kendte Tammerfors forbavsende godt allerede som tre-årig. Det virkede, som om hun havde boet der forud.«

Også et andet brev fortæller om tiden før fødslen:

»Til mine første oplevelser knytter sig et minde om mit tidligere liv. Da jeg var fire eller fem år gammel, fortalte jeg mine forældre, at jeg havde levet før. Jeg havde været en dreng og medhjælp hos en købmand. Butiksbygningen var et tømret træhus, og gulvet var lavet af omkring 50 centimeter brede høvlede planker. Også hylderne var fremstillet af sådanne planker. Vinduerne var åbne og blev lukket med træluger. Varerne blev opbevaret i tønder. Særligt husker jeg de store salttønder. Til handelsboden hørte en stor rødmalet lagerbygning, som var blevet opført meget senere. En aften glemte jeg at låse ind til lageret, og da blev købmanden så rasende, at han slog mig ihjel med en birkeklods. Jeg var omkring 15 år gammel. Efter denne død fulgte mørket. Jeg følte ingen smerter, kun en slags hvile.«

*

Inden for de fleste religioner, uanset hvilken kultur de repræsenterer, tror man, at menneskets psykiske del overlever døden på en eller anden måde.

Totrediedel af klodens indbyggere tror på genfødselse. Majoriteten repræsenterer ikke den vestlige kulturkreds, der i flere hundrede år har indbildt sig, at den står over ældre og måske klogere kulturer.

Genfødselsens muligheder kan koncentreret i et eneste spørgsmål: eksisterer der et åndeligt liv efter døden? Hvis der ikke gør det, kan man næppe tænke sig en genfødselse. Men tror man på den anden side, at livet efter livet er en mulighed, har man lov til at overveje reinkarnationen i det mindste som en hypotese, en antagelse.

Guds eksistens har ikke kunnet bevises videnskabeligt i et laboratorium. Men alligevel tror milliarder af mennesker på Gud. Iagttagelser af naturens kredsløb og menneskets egne erfaringer giver videnskabsfolkene en anledning til at antage, at Gud virkelig eksisterer, selv om videnskaben ikke formår at bevise det. På samme måde tror jeg, man burde forholde sig til de fænomener som vidner om et liv efter dette og genfødselse. De er hypoteser. Vi har fået mange antydninger om, at de er i overensstemmelse med sandheden på trods af videnskabens manglende evne til at bevise dem.

En af verdens kendteste reinkarnationsforskere, psykiateren professor *Ian Stevenson* fra universitetet i Virginia, USA, har tre gange besøgt Finland. Han har især som psykiater fordomsfrit banet nye veje for at finde svar på de spørgsmål, som beskæftiger mange mennesker. Professor Stevenson har i over 25 år opsøgt individer i forskellige lande, som påstår, at de har reinkarnationserfaringer eller barndomsminder om en tidligere eksistens. På basis af disse undersøgelser, der over en årrække omfatter tusinder af mennesker, er han kommet frem til den overbevisning, at kun en genfødselse kan forklare visse oplevelser og fænomener.

En renpasser beretter i detaljer om sine erfaringer med genfødselse og tilstanden inden:

»Jeg var gammel, træt og meget syg. Med ét mærkede jeg, at jeg havde frigjort mig fra

min krop, som ikke længere trak vejret. Jeg følte mig fri. Mine tanker var meget klare. Jeg kom i tanker om en lang række liv, jeg havde levet, mange, mange liv. Senere svævede jeg mod et stort lys. Jeg hørte herlig musik. Min hukommelse blev visket ren som en tavle, alle minder forsvandt i en tilstand af vidunderlig lykke. Tidsfornemmelsen var væk. Jeg kan ikke sige, om der gik en dag, en uge, et år eller hundrede til næste mindebillede.

Jeg fik befaling om at fødes på ny. Jeg husker, at jeg følte et stort ubehag. Jeg ville ikke fødes. Tiden mellem dette minde og det følgende kan jeg heller ikke bedømme. Jeg husker et kammer. Jeg svæver oppe under loftet. Under mig så jeg et nyfødt barn, en mor og to andre kvinder. Jeg var ikke kommet her af egen fri vilje. Pludselig følte det, som blev jeg puffet ned fra loftet, og i det samme var jeg i barnet. Jeg følte mig vældig lille og hjælpeløs. Jeg hørte min mor spørge, hvad det blev. En af kvinderne svarede:

»En dreng«. Det blev jeg glad for at høre, jeg ville nemlig gerne fødes som en dreng. I mit foregående liv havde jeg vist også været finne, for jeg forstod, hvad de talte om. Jeg kan huske, at jeg meget omhyggeligt skjulte, at jeg kunne følge med i deres samtale. Dog havde jeg vel næppe kunnet vise det. Senere kan jeg huske, at jeg følte mig ilde til mode. Jeg blev så hårdt svøbt, at jeg troede, jeg skulle kvæles. Alt dette har jeg husket hele mit liv.«

Burde man på fødestuerne tage hensyn til den revolutionerende mulighed, at den nyfødtes psykiske jeg kan have et bevidsthedsniveau som en voksens, inden barnet tilpasser sig og glemmer tidligere skæbne?

Mer om ham å lese på <http://galactic.no/rune/ianstevrkm.html>

Forskning, udført af psykologen, doktor Helen Wambach i California i slutningen af 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne, har vakt opmærksomhed i USA og andre steder i verden. I en meget omtalt bog behandler hun erfaringer om tidligere eksistenser. Hun har anvendt hypnose i sine undersøgelser, der omfatter tusinder af mennesker. I små grupper har hun hypnotiseret forsøgspersonerne og stillet det samme spørgsmål til dem alle.

På grundlag af de svar, hun fik, er hun kommet til det resultat, at man fordomsfrit burde udforske reinkarnationen. Helen Wambach blev overbevist om, at op til 90 procent af de mennesker, der deltog i forsøgene, oplevede fragmenter fra tidligere liv under hypnosen. I hypnoseancer strækkende sig over fire timer bad hun disse mennesker skildre deres oplevelser af fødslen. Derefter flyttede hun dem til tiden før fødslen og bad dem beskrive oplevelser i fosterstadiet. De fleste fortalte, at de havde været bevidst om deres fosterudvikling i cirka seks måneder, men følte sig først definitivt forenet med fosteret i fødselsøjeblikket. Efter fødslen havde de følt sig indespærret og nedtrykte, også fordi de ikke kunne udtrykke følelser på anden måde end ved at skrike.

Hypnoseundersøgelserne gav interessante svar også med hensyn til de årsager, forsøgspersonerne gav til deres genfødselse. Sædvanligvis var grunden åndelig udvikling eller lyst til at hjælpe andre. Nogle, der fødtes som piger, fortalte, at de ønskede at prøve, hvordan det var at leve som kvinder i denne verden. Svarende var meget variable.

»Det endelige mål er at lære ydmyghed« eller »Jeg må færdiggøre den opgave, Gud har givet mig« eller »For at undervise menneskeslægten om individet og den højere bevidsthed«.

I USA arbejder såkaldte terapeuter for tidligere liv (past life therapists), der lader deres

patienter vende tilbage til tiden før fødslen gennem hypnose. Der leder terapeuterne efter eventuelle traumaer eller årsager til patienternes besværligheder og problemer i dette liv. Fænomenerne kan være dramatiske, fysisk og psykisk rystende, men unægteligt har disse terapeuter hjulpet mange med svære problemer, og en del psykosomatiske sygdomme er til og med blevet helbredt.

En fjerdedel af de personer, doktor Wambach testede, sagde, at de ikke var født frivilligt, men at en gruppe havde hjulpet dem, da de måtte tage afsked. **90 procent mente, de havde kendt deres forældre i et tidligere liv, måske ikke som forældre, men brødre, ægtefælle, elsker osv. Omkring 10 procent skiftede køn efter deres tidligere liv.**

Forsøgene med hypnose gav også overraskende svar hvad angår adoptivbørn og deres relationer. **Næsten uden undtagelse fandtes der et karmatisk bånd mellem adoptivforældre og børn.** Denne undersøgelse fortæller altså noget om, at adoptivforhold, som man altid har troet var skabt gennem tilfældigheder, i realiteten har en baggrund, som kan spores langt tilbage i fortiden. Det er også blevet fastslået, at det karmatiske bånd mennesker imellem er stærkere end blodsband, og selv beslægtede kan have en karmatisk forbindelse.

Der findes skam nogle enkelte psykologer og læger i de skandinaviske lande, der også i deres hypnoseforsøg er kommet til det resultat, at muligheden for genfødsel er til stede. Det er dog ikke alle forskere, som tolker resultaterne på denne måde. **Men under mange hypnoseforsøg har forsøgspersonerne nu og da fortalt overbevisende om tilstanden mellem død og fødsel.**

Gennem hypnose har man faktisk fundet en logisk nøgle, der har kunnet åbne døre til det menneskelige sind og afsløre formodede årsager til et menneskes problemer i det nuværende liv. En mand henvendte sig for eksempel til en hypnotisør, fordi han følte sig impotent. Under hypnosen opfordrede hypnotisøren manden til at gå tilbage i sit liv og finde de årsager, som var skyld i problemet. Patienten fortalte da, at han var katolsk præst og slet ikke havde ret til noget seksualliv. Men han var endnu ung, og trods præsteløftet havde han normale seksuelle behov. I perioder onanerede han, men han følte det ydmygende. En gang svor han aldrig mere at onanere. To uger efter denne hypnoseundersøgelse meddelte manden, at han ikke mere var impotent.

Mange nordboere har i sammenhæng med gen-fødsel fortalt, at de har truffet mennesker, som de genkendte fra et tidligere liv.

»Jeg har en gang i et tidligere liv været indianer, og da boede jeg sammen med min skønne indianske kvinde i en hule et eller andet sted i Nordamerika. Vort liv var meget lykkeligt, så det er sikkert derfor, jeg altid husker enkelte brudstykker. Omgivelserne mindes jeg også meget tydeligt. Jeg er sikker på, at dette sted stadig eksisterer. Senere har jeg både levet i Rusland og her i Finland under hungersnøden. Jeg har mødt en jurist, som jeg ved, jeg ved en tilfældighed mødte i et tidligere liv. Jeg har dog ikke turdet tale med ham om dette.«

En anden person føler sig hjemme i udlandet - i en helt fremmed by:

»Det var engang midt i 1960'erne, jeg var på rejse i Tyskland med nogle bekendte. I nærheden af Frankfurt am Main for vi vild og havnede en sen aften i en lille by. Jeg gjorde opmærksom på, at der fandtes en lille kro i nærheden, hvor vi kunne spise. Efter måltidet

ville jeg gå ud på toilettet. Jeg spurgte slet ikke nogen om, hvor det lå, men gik gennem køkkenet lige ud i gården, hvor der var et gammeldags das. Da vi kørte videre, reflekterede jeg: »Tænk, at de stadig væk har svinene løse i gården, akkurat som dengang for længe siden.« På gården gik grisene virkelig løse omkring. Da vi havde forladt denne kro, opdagede vi, at vores vandbeholder var tom. Jeg foreslog, at vi skulle køre til et torv lidt længere fremme, der fandtes en offentlig vandhane. Vi fandt torvet. Først den næste dag spurgte mine rejsekammerater om jeg havde været i den by forud. Jeg var selv meget overrasket, vi vidste jo alle, at jeg aldrig havde været i Tyskland. Da jeg kom hjem, var jeg stadig irriteret over denne oplevelse. Jeg opsøgte Aino Kassinen, en kendt finsk clairvoyant, for at høre hendes mening. Jeg nåede ikke at komme længere i min historie, end at jeg havde været på rejse, så afbrød hun:

»Det, der skete i Tyskland, kan let forklares. De har tidligere levet i den by, den gang var De bondepike.«

Hver eneste dag lader vi 90 procent af vor hjernekapacitet være uudnyttet. Hjerneundersøgelser har også en nøgleposition, når det gælder om at teste psykiske fænomener. Disse undersøgelser har været medvirkende til, at videnskaben har fået et indblik i den psykiske virkelighed, vi nu må betragte som konkret faktum. Der skal vises speciel interesse for undersøgelser af den højre hjernehalvdel, for det er her æstetiske sensationer, fantasien og intuitionen har deres udspring. Den højre hjernehalvdel repræsenterer menneskets dybeste psyke, mens den venstre hjernehalvdel mere har at gøre med tekniske kundskaber. Videnskaben har indtil nu ikke været i stand til at bevise ret meget om personligheden eller genfødselsens muligheder. De seneste undersøgelsesresultater løfter imidlertid sløret for et spændende alternativ. De åbner den dør som skjuler vort ukendte jeg. Måske er man i Skandinavien allerede år 2000, om knapt 17 år, nået lige så langt i den psykiske forskning, som man på nuværende tidspunkt befinder sig på i USA.

Efter at jeg havde holdt et foredrag i Tavastehus om parapsykologi, blev genfødselen livligt debatteret i lokalavisens læserbreve. Jeg havde i mit foredrag blandt andet fortalt om mine tidligere liv, og dette havde tydeligvis været en for stor mundfuld for nogle af tilhørerne. Flere kritiserede mine udtalelser. Til sidst blandede en præst sig også i diskussionen. Han skrev blandt andet:

»Den første kirke godkendte genfødselstanken, men på det andet kirkemøde i Konstantinopel år 553 erklærede man den for kætterisk. Mange tror også i vor tid, at læren om genfødsel indeholder en teori om håb og udvikling. Og når man taler om helvede, er det vel tvivlsomt, om der findes et efter døden, men dette liv indeholder også tilstrækkeligt af snavset tøj. Vi burde først rengøre i vor egen sjæl og gøre den til bolig for kærlighedens og forsoningens ånd. Her kan udsynet i den orientalske filosofi bruges som vejviser. Disse veje findes også i Jesus budskab.«

En mand i Nordfinland fortæller, at han for nogle år siden havde en ejendommelig oplevelse. En eftermiddag lå han på en sofa og småblundede:

»Det var en varm sommerdag. Gennem vinduet så jeg, hvordan vinden tog i fyrrene på tunet, og radioen ved siden af mig spillede harmonikamusik. Jeg holder af folkemusik fra 1920'erne og 1930'erne. *Pludselig så jeg et glimt af mig selv uden for min krop.* Jeg så mig selv på sofaen, men samtidig befandt jeg mig omkring en meter over sofaen. Det varede ikke længe. Så hørte jeg en kraftig mandsrøst sige: »Nu har vi år 1929.« Stemmen kom et sted fra oven, måske fra himlen. Jeg gik på den østbotniske slette i sommervarmen og solen var ved at gå ned. Jeg vandrede med solen i ryggen. Så langt øjet rakte, bredte sletten sig trøstesløst

ud foran mig. Den blev skåret midt over af en lige grusvej, som jeg gik på. Jeg var en gammel mand og traskede træet ud ad vejen. På fødderne havde jeg mørkebrune finstøvler, jeg var klædt i en sort, slidt klædning, og på hovedet havde jeg en sort filthat. Under venstre arm bar jeg en violin pakket ind i et sort stykke tøj. Jeg var spillemand. Jeg vidste, at jeg var støvet og snavset i ansigtet, det føltes, som om jeg havde sand mellem krave og hals og til og med i munden. Jeg var træt, sulten og tørstig. Bag mig hørtes råb og støj. Jeg standsede, gik ind i vejkanten og så tilbage. På en gig trukket af en hest sad to mænd. Alt var sort: hesten, giggen, mændenes tøj og hatte. De talte med høje stemmer og b. Berusede. Jeg hævede højre arm som tegn på, at jeg gerne ville køre med. Mændene brast i voldsom latter. Da de kørte forbi mig, gav den ene mand mig næsten i alvor et let slag med pisken og sagde forarget, mens han gjorde grimasser: »ja så, er det dig!«

De fortsatte forbi mig uden at standse og forsvandt i en støvsky. Jeg fik støv helt ned halsen og vandrede videre.

Så skiftede scenen. Jeg er i en finsk postbus alene med chaufføren. Bussen kører

langsomt fremad. Jeg står ved indstigningsdøren, som om jeg ville smutte ud igen. Der er en løftestang og et blank-slidt, træfarvet håndtag til at åbne døren med. En irriteret chauffør åbner døren og puffer mig ud. Samtidig sætter han farten op. I faldet flyver min violin over diget og ud på marken. Mine fødder sidder fast i et eller andet, og jeg falder ind under bussen. Baghjulet kører over mig. I forfærdelse råber jeg: »Nu dør jeg!« Så bliver alt mørkt.

Tekster via automatskrift:

*Hvad er vel vigtigere
for et menneske
end at forstå livets opståen
sin egen udvikling og død.*

Der er ikke mange, som er klar over, at døden ikke findes. Vi tror, at mennesket dør, når kroppens fysiske funktioner ophører. Men sådan er det ikke. **Mennesket er den sjæl, der bor i kroppen. Kroppens fysiske død forårsager bare en tilstandsforandring - mennesket frigør sig definitivt fra sin bolig og fortsætter, fuldender sit liv på astralplanet.**

På dette plan er alt usynligt for mennesker, der ikke formår at se ind i astralplanet eller forstå hvor skønt livet er, når man har forladt den fysiske krop. Hvor vidunderligt ville det ikke være, hvis menneskene kunne indse, at deres bortgåede slægtninge ikke er døde og ophørt med at eksistere, efter at de er blevet sænket i graven. De lever og er lykkelige, frigjorte fra materiens lænker, og de lever et rigt liv i deres egen verden, mens de på alle

mulige måder hjælper deres nærmeste.

Det er tungt at se på de pårørendes trøstesløse sorg, når nogen er gået bort. De fatter ikke, at den bortgangne er tæt ved dem og kan følge med i deres liv på samme måde, som da de levede i deres fysiske krop. Ved hjælp af tankens kraft kan de bortgangne skabe kontakt med deres nærmeste, give dem en stærk følelse af deres nærhed, mens de gør deres bedste for at hjælpe og trøste de overlevende.

Manglen på kundskab om dødens sande væsen er lige så stor som den manglende kundskab om menneskets sande væsen. Mange sekter og religioner har ført menneskene på vildspor.

Det er stadigvæk ikke usædvanligt, at sekteriske folk hellere tror på dæmoner og djævle end på livets grundlæggende sandheder, livets og dødens sande væsen, og det fæk tum, at mennesket er en psykisk, udødelig skabning, der stadig udvikler sig og for evigt skal høre sammen med skabelsens udviklingsforløb som dets højeste fysiske åbenbarelsesform på jorden.

Når mennesker lærer disse kendsgerninger, letter deres angst og fortvivlelse, især når døden nærmer sig. Når et menneske dør, og kroppens funktioner ophører, frigøres dets fysiske væsen fra sin fysiske klædning, og denne efterlades som en tom skal for at blive begravet. Menneskene får hjælp i deres fysiske dødsstund.

Tidligere afdøde pårørende kommer sædvanligvis for at hente dem til den anden

virkelighed. De skal gå gennem en tunnel eller korridor, inden de når det blændende klare lys, hvad en kærlig lysskikkelse står ved siden af dem, mer de aflægger regnskab for deres liv på jorden. Dette liv passerer øjet helt tilbage til barndommen, akkurat som en film.

Om vedkommende mærker, at han eller hun på et tidspunkt i sit liv har begået fejl, måske været for selvisk, misundelig, stolt, utaknemmelig, uhæderlig eller fej, da må de sone fejlene overfor dem, de har handlet uretfærdigt overfor.

Lysskikkelsen dømmer ikke, men hjælper kærligt mennesket til at udholde dets personlige sandhedens time, afklædt, nøgen og uden en beskyttende maske.

Det er trøsterigt at vide, at intet menneske bliver definitivt fordømt. Hvis et menneske på jorden har dømt eller skadet andre eller udvist selvtilstrækkelighed, bliver den første tid på astralplanet dog ikke særlig let. Eventyrets helvede eksisterer ikke - **helvede er en åndelig**

angstilstand i hvilken mennesket lever og lider, til eksempel når det indser, hvor meget

ondt det har gjort andre. Men lidelsen varer ikke evigt. Gennem udvikling går mennesket fremad og efterlader problemerne bag sig.

Døden, som mennesket helt har misforstået, forårsager megen forfængelighed, sorg og smerte. Mennesket behøver den sande oplysning om dødens gåde, for kun da kan de også forstå livets mysterier.

Disse mysterier bliver mindre mystiske, når mennesket indser, at det vil leve i evighed og altid bære på et ansvar for alle sine gerninger.

Den evige udviklings kredsløb, som ind imellem afbrydes af den fysiske krops død for mellembedømmelser, får lidt efter lidt de rette proportioner. Mennesket, dets evige ånd og sjæl, finder netop de muligheder til udvikling, som det behøver i svaret på livets store spørgsmål.

Vi er alle forskellige individer, og derfor behøver vi også hver vores specielle åndelige uddannelse, som styrker vore positive sider og forandrer vore negative attituder.

To individer kan kun få samme åndelige udvikling, hvis de står på samme åndelige niveau - går i samme klasse.

Hele livet er tænkt som et bestillingsarbejde for hvert menneske med alle de glæder og sorger, som er med til at danne menneskesjælen, gøre den mere fuldendt og smukkere end forud. Det er umuligt at nå så stor en forandring på blot et par århundreder.

Den moderne videnskab er ved at komme under fund med livets sande kredsløb. **Men det vil vare længe, inden det usynlige kan gøres synligt også med videnskabelige - ikke kun med psykovidenskabelige midler.**

I en nær fremtid kan vi forvente vigtige opfindelser, som kommer til at berøre hele kloden, og som, når de offentliggøres, *beviser for alle mennesker, at livet er et evigt kredsløb baseret på naturlovene.*

Indtil videre er kun nogle få interesseret i universets fænomener. Man kan vel næppe heller vente nogen dyb interesse for verdensaltet af mennesker, der lever under daglige økonomiske undertrykkelsesmekanismer og svære fysiske og psykiske forhold. **Men øget kundskab om og forståelse for det meningsfulde i tilværelsen, skulle gøre livet lettere, også for den, som arbejder i en tung hverdag.**

Alt for ofte tror vi, at tildragelserne beror på tilfældigheder. Men det er bestemte regler, som leder vore funktioner på jorden, akkurat som i det ydre rum, og kun gennem at følge dem, kan vi kontrollere vor opførsel og på en bedre måde udvide vår tankeverden.

Så utdr.fra kap.22:

Livet på jorden
giver os blot en bleg anelse
om det, vi erfarer,
når vi forlader vort jordiske hylster
og fortsætter livet på det åndelige plan.

Også her kan vi vandre på store veje eller slingrende stier, men her ved vi med det samme, hvor de fører hen, for vi lever tydeligt i følelsernes, viljens og tankens verden. Det jordiske tidsbegreb kender vi ikke, blot kræves der ønske og vilje, for at vi skal blive ført til målet.

Vi er ofte hos vore nærmeste på jorden, men de ser os ikke. Vi griber ikke forstyrrende ind i deres liv, men hjælper dem blot, når det er os muligt. **Vi er ikke på en anden planet, men i umiddelbar nærhed og dog på et helt andet plan.** Vi udvikler vore åndelige kræfter og egenskaber og hjælper dem, der behøver hjælp.

Vi lever i en verden, som efter jeres opfattelse ikke eksisterer, men findes »i nærheden« af jeres verden på et usynligt oscillationsplan (svingningsplan). Vi kan se og høre livet på jorden. Med visse begrænsninger kan vi tage del i det. ***Det formår vi kun gennem kærlighedens love.***

Døden er en skøn åndelig oplevelse. For mange bliver livet efter døden en stor overraskelse. De fleste mennesker er ikke forberedte på den overraskelse, at de i realiteten slet ikke er døde, men at de stadig føler, elsker og fremdeles lever som på jorden, da de boede i deres kroppe.

Det er en glæde at se, når ånden på astralplanet møder deres nærmeste efter årtiers skilsmisse. Pårørende og venner venter allerede på den, der skal dø, for at de, når det er sket kan være sammen. *Det er slet ikke usædvanligt, at man træffer bekendte, som man næppe husker, man nogen sinde har truffet under deres jordliv.*

Den åndelig metamorfose, man har gennemgået, har måske slettet minderne fra jordlivet, navne og detaljer. Men følelserne findes altid tilbage, og kærlighedens bånd forener atter menneske med menneske. **På jorden kan man ikke forestille sig, hvilken kærlighed og skønhed, der råder i denne anden virkelighed.** De, der kommer her, undres over farverne, freden og skønheden, der slet ikke kan skildres med jordiske ord.

Den atmosfære af harmoni og kærlighed, som råder her, er aldeles iøjnefaldende. *Vi må ofte hjælpe nyankomne, som helt enkelt ikke kan fatte, hvordan de er kommet her, og hvor forskellig alting er i lyset af de fejlagtige opfattelser, de fleste har om livet efter døden.*

Menneskene bør vide mere om alt dette, thi da skulle deres dødsangst helt forsvinde. **Når man indser, at vi hele tiden har kontakt med vore nærmeste, at vi lever i smukke omgivelser og kan hjælpe vore kære både på jorden og her på den anden side, da fatter man endelig at...**

....DER ER INGEN DØD.

Oversætterens efterskrift

Rauni-Leena Luukanen revolutionerer vort traditionelle verdensbillede med sin bog. Hun er modig for det kræver mod at gå mod strømmen, strø nye tanker og ideer ud foran os, ideer, der vender op og ned på alt, hvad vi har lært. Havde det været i middelalderen, var hun blevet brændt på bålet som heks. I dag må hun »nøjes« med at blive udkældt for antikristelig lære af religiøse sekter. For nok tror disse sekter også på det evige liv, men ve den som ødelægger disciplinen ved at påstå, at helvede ikke eksisterer. Og det gør kredslægen fra Rovaniemi i den finske lapmark.

Der er en mening med alt her i livet. Det er vi så småt ved at anerkende. Det var et tilfælde, at jeg læste om bogen i et svensk helsetidsskrift og fik fat den. Mange andre forfattere har skrevet om helbredelse, telepati, psykometri, poltergeister, psykokinese, levitation, forvarsler, ud-af-kroppen-oplevelser, medier og gengangere. Mere eller mindre videnskabeligt er disse emner blevet behandlet i mangfoldige bøger og videnskabelige rapporter Men det er første gang i Skandinavien, (dette var skrevet 1983) at en læge har skrevet om disse ting, underbygget af egne oplevelser og andres, samt på letforståelig måde indkodet den videnskabelige forsknings fremskridt i øst og vest. (Noe mer i boken om dette også.)

* * *

Later in her life she became still more focused in bringing also into light, the 'dark-forces' and the military/secret societies, overlooking controlling us/society, and some now speculate that "they" was killing her through secret high-tech for bringing her into silence with this talk.

Rauni –L.Kilde was a provincial medical officer in Lapland from 1975 until a car accident in 1986. Since that accident Kilde has gone off on several paranoid riffs involving claims of UFO contacts and mind control. She also was *formerly the Chief Medical Officer for Lapland.*

Kilde claims as many people now know – that there are secret military and intelligence agencies who have been using mind control technology on people around the world for almost half a century. Some have had microchips implanted in their bodies. The goal is control of our bodies and minds, including our dreams and subconscious minds.

Se ellers videointervju med hende fra 2015 på: <https://www.youtube.com/watch?v=6WB46KOVJIU>